

Št. 154

**MAREC
2019**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

Številka prodajalca:

KRALJI ULICE

**NOVA ŠTEVILKA OD 1. 3. 2019
PRI VAŠEM ULIČNEM PRODAJALCU**

Odgovorni in izvršni urednik:

Jean Nikolič

Tehnični urednik in oblikovanje:

Chris Hartke

Kulturna urednica:

Mirjam Gostinčar

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Luna Jurančič Šribar, Mirjam Gostinčar

Sodelavci uredništva:

Taubi, Gregor B. Hann, Jurij Kunaver, Vanja Kurbus, Barbara Jozelj,

Žiga Novak, Monika Buhančič - Biba, Jasmina Memić, Špela Blatnik,

Diego Menendes

Grafična zasnova:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Ban, Fedja Kovič, Peter Polanski

Ovitek:

Prva stran: Nada Žgank

Zadnja stran: Rain-in-the-Face

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR,

v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

030 323 128 (SMS komentarnica)

E-pošta: urednistvo@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipa d. d.

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajalci prodajajo časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosim kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za zdravje -- Mestna občina Maribor
Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti -- FIHO
Javni stanovanjski sklad MOL -- Javni medobčinski stanovanjski sklad Maribor
Stanovanjski sklad RS -- Zavod RS za zaposlovanje -- Ministrstvo za javno upravo

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice

član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov
ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Uvodnik:

TALCI ZAPRTIH UST

Foto: osebni arhiv

Šola je odsev širšega družbenega sistema, obenem pa tudi ključni gradnik tega širšega sistema, ki ga lahko ohranja, lahko pa tudi spreminja, izboljšuje.

V marsičem ravno šola širši družbeni sistem tudi korigira, predvsem je njena vloga zmanjševati neenaka izhodišča, s čimer na njej sloni pomembna vloga zmanjševanja družbene neenakosti. Na vprašanje, v kolikšni meri šola to vlogo res opravlja, je odgovor ambivalenten: vsekakor države z močnim javnim sistemom šolstva (med katere sodi Slovenija) dosegajo boljše rezultate tako v izobraževalnih dosežkih kot v številnih (drugih) kazalnikih kakovosti življenja. Po drugi strani pa študije ugotavljajo, da vzgojno-izobraževalnemu sistemu, vključno s predšolskim, kljub prizadevanjem ne uspe bistveno zmanjšati neenakih izhodiščnih možnosti otrok. Razlike se z leti večajo, dejstvo pa je, da bi bile še večje, če ne bi imeli šolskega sistema, kot ga imamo.

Smiselno bi torej bilo, da bi se v okviru vzgoje in izobraževanja zavzemali za šolski sistem, ki bi zmanjševal izhodiščno neenakost.

Vendar pa smo, nasprotno, pretežno priče zavzemanju za sistem utrjevanja že obstoječih razlik: utrjuje se razlikovanje na šole za elito, na drugi strani šole za revne in ekonomske priseljence; vladavina točk in rangiranja otrok ustvarja in utrjuje na eni strani (utrujene ter od zunanjih potrditev odvisne) zmagovalce in na drugi (brezvoljne in z občutkom, da so odveč) poražence.

Šola se s časom spreminja. Kljub temu, da ji kritiki očitajo okorelost, se vsesplošni smoter, ki jo preveva, hitreje, kot si lahko predstavljamo, prilagaja duhu časa. Zdi se, da je glavni smoter današnje šole služiti sistemu globalnega ekonomskega tekmovanja. Bistvo šole je postalo doseganje od zunaj postavljenih mednarodno primerljivih kazalnikov, ki šolstvo v določeni državi uvrščajo nekam v rang navideznega vrednotenja kakovosti. Vendar pa se pod pritiskom mednarodnih primerjav rado primeri, da deklarativni govor o zagotavljanju kakovosti in odličnosti prekrije vsebinsko diskusijo o tem, kaj bi bilo kakovostno izobraževanje tu in zdaj. Merila, ki jih v globalni tekmi zasledujemo, so nerefektirana in vse več ljudi se z njimi ne more poistovetiti. Počutijo se kot talci v globalni tekmi, ki je niso izbrali, zanjo niso glasovali in v njej ne želijo biti udeleženi. *Če bomo vsi tekli hitreje, to ne pomeni, da bomo vsi prvi*, je bila zgovorna replika slovenskim snovalcem neliberalnih ekonomskih politik. Nezadovoljstvo preveva vse ravni: Učitelji ce morajo otroke voditi skozi sistem prebijanja do dosežkov, pri čemer vse, z izjemo številčnih ocen, postaja drugotnega pomena. Staršem je naložena ekskluzivna odgovornost za bodoči uspeh svojih otrok v svetu omejenih možnosti, kjer dajejo vse od sebe. A nimajo vsi starši možnosti podpirati otrok na poti do učnih dosežkov. Razlike med enimi in drugimi, ki nastajajo zaradi prepuščenosti velikega dela odgovornosti za šolski uspeh staršem, se s tem poglobljajo. Otroke izčrpava boj za ocene in prva mesta, kar se kaže tudi v kazalcih naraščajočih duševnih stisk. Vsem skupaj le redkokdaj ostane kaj časa, da bi se ustavili in vprašali, kam drvimo. Na delu so olimpijski ideali – hitreje, močnejše, višje –, ki pa so v tem primeru zavajajoči, saj manjka prostor razmisleka o vprašanju, KAM se tako mudi. Če bi želeli odgovoriti na to vprašanje, bi se morali zazreti v to, kje smo tu in zdaj.

Morda bi šola iz sužnje nedorečene prihodnosti lahko postala prostor bivanja tu in zdaj, ki je edino, kjer in ko človek lahko živi. V tu in zdaj se gradi občutek pripadnosti in se gojijo veščine sobivanja, katerega podlaga je občutek za to, da smo skupnost in ne le tekmeči v vse bolj neizprosni tekmi za dosežke.

Špela Razpotnik

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 4 SLIŠANJE GLASOV
- 5 PETA KOLUMNA
- 7 IZSEK ČASA – ZGODOVINSKA RUBRIKA
- 7 OD HOTELA DO HOTELA
- 8 PUST – ČAS, KO SMO LAHKO VSAJ EN DAN NEKDO DRUG?
- 9 TATU ZGODBA
- 10 PRODAJA KRALJEV
- 11 CESTNA FILOZOFIJA
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 12 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 INTERVJU: SAŠO ŠTIGLIC
- 15 MARIBORSKA STRAN
- 15 »TOPLA« ZIMA
- 16 pOdpiram – STANKA HRASTELJ
- 17 BiroKRATEK – POROKA S TUJCEM V SLOVENIJI
- 18 LIKOVNO STRAN
- 19 PO ŠTIRIDESETH LETIH PANKA
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 21 KRALJICA IN KRALJICA
- 22 KRALJEVI RECENZOR
- 25 IZZA REŠETK
- 26 RAZVEDRILO
- 26 SMS KOMENTARNICA
- 27 GIACOMOV FOTO KOTIČEK
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 28 LUDSKA KUHA
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 KRIŽANKA

To sem jaz:

DEJAN (SONY), 2.DEL

Foto: JN

Drugi oziroma drugačni del življenja, ki se mi je odvijal med mojim »realnim« življenjem, je poln dela, žuranja, pitja, seksa ... Večinoma se je odvijal v različnih disko klubih, kjer sem se nakadil trave, nadaljeval z ekstazijem, zatem preklupil na kokain ... in hvala sebi in bogu, da sedaj pri 46 letih tega ne počnem več, saj se počutim odgovornega za svojega otroka, ki trenutno živi v Mariboru, kjer končuje že drugo srednjo šolo. Pred kratkim sem prevzel čudno vlogo, drugemu sem namreč »rihtal« življenjsko sopotnico, vendar se je ta zaljubila vame. Po letu in pol najine skupne poti je končno privolila in se odločila za osebo, za katero sem vedel, da bo lepo skrbela zanj. Hvala bogu, pravim, in srečno vsem skupaj.

03
KRALJI
ULICE

STARA NOVA
ROBA
A

www.robaraba.si

STORITVE:
SELITVE
ČIŠČENJE

POSREDOVALNICA RABLJENIH PREDMETOV

Obratujemo kot **zadruga, socialno podjetje** in usmerjamo stvari na prave konce.

Sredstva namenjamo **zaposlovanju ljudi, ki doživljajo brezdomstvo in družbeno odrinjenost.**

Naša roba je zaradi **nizkih cen** dostopna, s spodbujanjem **ponovne uporabe** pa skrbimo za **okolje.**

Obiščite nas, podarite in odnesite!

TRGOVINA Poljanska 14 1000 Ljubljana T: 059 010 075	BUTIK, Skladiščna prodaja: Studenec 41 1260 Ljubljana – Polje
Obratovalni čas: pon.: 12.00 – 19.00 tor.–pet.: 9.00 – 19.00 sob.: 9.00 – 14.00	Obratovalni čas: pon.: 13.00 – 17.00 tor.–pet.: 11.00 – 17.00
Spletna prodaja: www.robaraba.si	

Slišanje glasov:

IZ JEDRA GROZE

... je naslov tretje knjige zelo plodnega in vztrajnega avtorja Gordana Kumarja z goriškega konca Slovenije. Napisal je in v samozaložbi v šestih letih izdal štiri knjige (poleg omenjene še »Boj za življenje«, »Boj za upanje« ter lansko leto »Doživljanje nemogočega«) in verjamemo, da bo kmalu luč dneva ugledala še kakšna. V njih zelo iskreno in podrobno opisuje teme iz svojega vsakdana, med katerimi imajo pomembno mesto otroštvo, depresija, psihoza, panični napadi, alkohol, odnosi in spolna usmerjenost. Ker njegove knjige niso ravno široko dostopne po slovenskih knjižnicah, v tej rubriki ponatiskujemo odlomek iz njegove knjige »Iz jedra groze« (2017), in sicer del, ki govori o prividih in glasovih (str. 8–12).

NASILJE1

Pred časom, ne dolgo od tega, so me nekje zmerjali, da sem slaven norec. Smejali so se in me poniževali. Naredil sem se, kot da jih ni.

NASILJE2

Nato v drugem kraju pijem brezalkoholno pivo. Zmerjali so me – kakih sedem ljudi se je zbralo okoli mene – in niso »šparali« z grožnjami in krutimi žaljivkami. Mislil sem si svoje in sem jih ignoriral. Niso lepe misli, a sem močnejši.

4. 4. 2015

Danes me je prišlo, da bi odšel na pivo. Dal sem si v glavo, da ne smem piti, ker imam tablete. Nisem pil. Sam se moram prepričati. Čudež je, da sploh še diham zrak. Tudi lepi trenutki so super. Lahko rečem, da je vsako življenje zanimivo in vredno je živeti.

RAZMIŠLJANJE

Rekel bi, da je vse normalno, človeško. Shizofrenija je bolezen. Odkar človek obstaja, so bolezni, to je človeško, normalno. Kar dela večina ljudi, je sprejeto kot normalno ... Ljudje smo različni, ne pa normalni ali nenormalni.

NAPAD

Odkar sem prišel iz bolnice, to je dva tedna, sem imel že kakih pet napadov panike. To se me drži že od otroštva. Doktorica v bolnici je rekla, da bodo napadi izginili, pa ji nisem verjel, in prav sem imel. Voljo imam še zmeraj za iti naprej in uživati, kjer se le da. Teži me, da ne bom zabredel spet v kak alkohol. Vztrajati je treba pri življenju, ni druge izbire. Vsak teden se po nekaj dni pokaže grozljivka, a tudi mine. Treba se je boriti. Ovir je vse polno, pač tako je življenje. Upati je treba vedno, pa čeprav omagujemo in nas je grozljivo strah. Treba je iskati izhode iz strahu, imeti tehnike in se veseliti življenja. Jaz, ko sem v globokem strahu, imam še privide in vidim naenkrat ogromno strahov, tudi tistih, ki so realni. Soočam se sam s seboj. Ko se soočam, spoznam marsikaj o sebi in se počutim osvobojen. Če rešujem sebe, se tudi drugih ne bojim toliko. V psihiatričnih bolnicah so zanimivi ljudje, sočustvujejo, si pomagamo med seboj ... Ne se bati psiho bolnic. Ko se pojavijo znaki, je treba iti čim prej, tako bo tudi v bolnici bolje, ker se bolezen ne bo razvila do ekstremov. Sam sem to okusil ... Treba je iti takoj v bolnico, saj tam pač pomagajo. Videl sem že nerešljive primerke ljudi, pa so čez čas prišli na boljše. Druga stvar je v psiho bolnici, kakšen pogled ima človek na svet, na ljudi ... Jaz sem se leta 1996 skrival pred ljudmi. Mislil sem si, da me hočejo vsi pobiti, pa kljub temu sem vse prebrodil ...

Potem so tu tablete, ki pomagajo. Treba jih je piti, saj bomo tako boljši. Ko sem bil v bolnici, sem mislil, da mi bo razneslo oprsje, hrbet ... potem sem bil boljši. Zajebaval sem se z vsemi, se smejal, užival ... Ko je napeto, imej v glavi, da se bo vse popravilo, ker res se bo. Komuniciraj! Mirni živci! Z nekom se boš ujel. Razumela se bosta, tudi to ti pomaga. Doktorji, znanost, napredek, tablete ... vse je boljše in bolj pomaga kot pred dvajsetimi leti. Poti je več, vsak prej ali slej najde, kar mu še dodatno pomaga prebroditi življenje. Psihična bolezen je ovira, vendar se da živeti s tem, zagotovo. Tudi če se ti zaprejo vsa vrata, se takoj odprejo nova, tako je življenje za vse ljudi. Treba se je pogovarjati o vsem. Ne tiščati bolečine v sebi, izrazi jo na ploden način. Duševna bolezen je, pa kaj, ljudje nas ne poznajo dobro. Mislijo, da smo lenuhi, pa ni res. Tudi psihiči smo lahko uspešni.

TEHNIKA

Glej misli, kako se obnašajo, telo, ljudje. Opazuj vse. Da si realno ogrožen od vsega itak da ni možno. Kakšen tok imajo tvoje misli? Pusti misli, samo glej jih. Če te napadajo, glej jih brez strahu. Bodi resen, če te zmerjajo, in reci — saj so samo misli. Glej jih prijateljsko, brez sovraštva, čeprav so one sovražne. Čez čas se bodo umirile. Sprejmi vse, ne se boriti, bodi ljubeč. V glavi se nam pojavijo osebe, spomini, dogodki, vse samo glej. Ne se niti malo sekirati zaradi jeznih misli ali glasov, ker so samo misli v glavi. Ne se pustiti ustrahovati, tudi če je vse proti tebi, glej samo kot televizijo svoje glasove. Videl boš, da se te nič ne dotakne.

PANIKA?

Grem ven in prividi, glasovi ... Mislim, da je najbolj pomembno, da se človek zave, prepozna, kaj so tvoje misli in kaj drugi govorijo. Ne smeš mešati. Pomembno je tudi, kaj misliš o drugih. Ali vidiš človeka takega, kot je, ali se ti samo zdi, da je tak ali tak. Ko strah izgine, se nam zdi, da smo se bali brez veze. Potruditi se moramo, da obrnemo um, misli v lepe misli, ker tako bomo stoprocentno premagali strah. Dobre misli se morajo kot domine vsuti ena za drugo, in tako bomo premagali občutke strahu. Moramo se pa truditi do konca. Ne omagovati, ampak vztrajati in vztrajati, malo po malo, kot sonce, ki vzhaja. Na koncu nas bo gredo in osvetlilo. Jaz sem imel ogromno napadov. Skoraj sem se izgubil v glasovih, v pobesnelem umu, mislih. Usedel sem se, se skoncentriral, vztrajal, vztrajal, se trudil v grozi in na koncu zmagal brez strahu.

RAZUMEVANJE

Koliko problemov je med ljudmi samo, ker se ne razumejo, ker se ne pogovarjajo. Ne govorimo samo z besedami, govorimo tudi z nastopom, tonom, kretnjami ... Če začutimo človeka, da nam laže z besedami, govori, kot da je prijatelj, bomo lahko zmedeni. Pomislili bomo lahko, da nas zavaja. Postali bomo sumničavi, še posebej psihiči, pa tudi drugi. Nekateri res znajo obračati besede ...

Lahko začnemo bloditi, da so proti nam, da delajo za mafijo ... pademo v psiho stanja. Lahko dvomimo v vse ljudi in na koncu ostanemo sami, težko je. Čez čas ali čez kak dan se spet družimo in zaupamo. Vsak človek je prvo v svojem svetu, kolikor se ga zaveda, potem so še drugi ljudje s svojimi svetovi. Zakaj se ne bi družili in odpirali nove stvari eden drugemu?

Gordan Kumar

DEŽELA SANJ IN NOČNIH MOR: ZAPOSLENE BREZDOMNE OSEBE

Kalifornijska Silicijska dolina je mikrokozmos nezdravih ekstremov bogastva in revščine. Podjetja, kot so *Facebook*, *Google* in *Apple*, proizvajajo na stotine novih milijonarjev. In kljub temu nedaleč stran ob potokih in ostalih tekočih vodah v mestu San Jose, ki je del Silicijske doline, brezdomni gradijo šotorska naselja.

Brezdomstvo se je v omenjeni pokrajini v zadnjih letih povečalo za več kot 20 odstotkov, povprečni dohodek v hispanski skupnosti, ki predstavlja četrtno prebivalstva tega območja, pa je padel na novo najnižjo vrednost okoli 19.000 dolarjev na leto – naj ob tem omenim, da delajo v kraju, kjer najnižja najemnina znaša dobrih 2000 dolarjev na mesec, povprečna pa 3500 dolarjev na mesec. Povprečna urna postavka na področju prehranbenih storitev je 12 dolarjev na uro in 19 dolarjev na uro na področju zdravstvene nege, s čimer ljudje ne morejo pokriti niti osnovnih stanovanjskih stroškov. Razmerje med dohodkovno neenakostjo in stanovanjsko segregacijo je vzročno in odlično ponazarja vse večji prepad med družbenimi razredi na svetovni ravni, mati Slovenija definitivno ni izjema.

To ni zgodba o Američanih, ki so iz različnih razlogov izločeni iz zaposlitvenega trga in sedaj živijo na ulicah. To je zgodba o zaposlenih državljanih_kah, ki imajo zaposlitev, včasih tudi dve ali tri hkrati, vendar ne zaslužijo dovolj za dostojno življenje in streho nad glavo. Ti ljudje so definicija nove »subkulture« Američanov, poimenovali so jih *working homeless* oziroma delovne brezdomne osebe. Spijo v avtomobilih, v šotorih, *surfajo* na kavčih. V tem primeru brezposelnosti pač ne moremo kriviti za porast revščine.

Silicijska dolina ustvarja tehnološki kapital sveta in je znana po inovacijah in gospodarski blaginji. Dohodki so med najvišjimi v državi – če Kalifornija ne bi bila del ZDA, bi imela šesti največji BDP na svetu, neposredno za Združenim kraljestvom in nekoliko pred Francijo –, vendar kljub dolgoletni in rekordni gospodarski rasti blaginja ni dosegla delavskega razreda. Z gospodarsko rastjo, se je dohodkovna neenakost še bolj poglobila: medtem ko se je srednji razred v regiji izredno skrčil, bleščeča blaginja najbogatejših prebivalcev prikriva položaj najranljivejših posameznikov in družin Silicijske doline. Po podatkih iz leta 2018 devet od desetih delavcev v Kaliforniji (upoštevajoč inflacijo) zasluži manj kot leta 1997. Zakaj je sprejemljivo, da ne glede na to, kako trdo delajo, delavci nimajo koristi od tako izjemne gospodarske rasti, kot jo imajo v Kaliforniji? V Silicijski dolini dve skrajnosti sobivata druga ob drugi.

Kapitalizem, od katerega so/smo mnogi veliko pričakovali, se je izrodil v kancerogeno tvorbo, ekonomski sistem pa v oazo za obogatitev in opolnomočenje izbrane peščice ter »zaslužnevalca« večine ostalega prebivalstva. Podjetje *Amazon* denimo za leto 2018 ne bo plačalo nič davka na 11,2 milijarde dolarjev dobička, lastnik Jeff Bezos pa tako še lažje ostaja najbogatejši zemljan. Že davno tega smo prečkali mejo delitve na »tiste, ki imajo« in »tiste, ki nimajo«. In prav Silicijska dolina iz dežele sanj je odličen primer tovrstne anomalije, denar pač

Foto: Matt Collamer, Boston, ZDA

ne pozna morale in tudi v ameriški sen lahko verjamete le tedaj, ko spite (George Carlin). Že Vespazian (Rimski cesar 69–79 n. š.) je sinu Titu, ko je ta vihal nos nad sramotnim davkom na urin, ki ga je uvedel cesar Neron, dejal: »*Pecunia non olet*« (Denar ne smrdi).

Splošna deklaracija o človekovih pravicah – Generalna skupščina ZN jo je sprejela leta 1948 – v členu 25.1. določa: »Vsakdo ima pravico do takšne življenjske ravni, ki zagotavlja njemu in njegovi družini zdravje in blaginjo, vključno s hrano, obleko, stanovanjem, zdravniško oskrbo in potrebnimi socialnimi storitvami; pravico do varstva v primeru brezposelnosti, bolezni, delovne nezmožnosti, vdovstva ter starosti ali druge nezmožnosti pridobivanja življenjskih sredstev zaradi okoliščin, neodvisnih od njegove volje.« *Japajade*.

Naj pred koncem še enkrat citiram Carlina, ki je enakih misli kot jaz: »Govorim o resničnih lastnikih sveta. O poslovnih interesih, o bogatih, ki kontrolirajo svet in sprejemajo najpomembnejše odločitve. Pozabite na politike, ti so tam, da imate občutek svobodne izbire. Nimate je. Nimate izbire. Imate lastnike. Lastijo si vas, lastijo si vse, lastijo si najpomembnejše zemljiške pravice, lastijo si korporacije. Že zdavnaj so kupili parlament, mestne hiše, sodnike. So lastniki največjih medijskih hiš in kontrolirajo izbor novic, ki ste jih deležni. Držijo vas za jajca. Vsako leto za lobiranje porabijo na milijarde dolarjev, da bi dobili, kar hočejo. In mi vemo, česa si želijo. Hočejo več za sebe in manj za nas. Naj vam povem, česa si ne želijo. Ne želijo si populacije sposobne kritičnega razmišljanja, ne želijo si preveč izobraženih in dobro informiranih ljudi. To je v nasprotju z njihovimi interesi. Želijo si poslušnih delavcev, ki so ravno dovolj pametni, da upravljajo stroje in obdelajo birokracijo, ter ravno dovolj neumni, da pasivno sprejemajo vse slabše službe, daljši urnik, nižjo plačo, neplačane nadure, izginjajočo pokojninsko varnost. In veste kaj? Vse bodo dobili. Ker so lastniki vsega. To je velik klub in ne vi ne jaz nismo v njem.«

Jean Nikolič

NEPODKUPLJIVI SO NAJDRAŽJI.

ČRTOMIR CLONSKY

PROSTOR ZA DOMIŠLIJO

PREPISUJ NAPAKE.
VEDNO POČNI RAVNO TO.
VSAKE TOLIKO SI PRED OGLEDALOM POPRAVI FRIZURO
IN IZDIHNI.
ZOBE UMIVAJ VSAJ PET MINUT.
ZA DALJŠE UŽITKE OBSTAJAJO TABLETE.
PRAVIJO, DA JE ZELO MALO POTREBNO,
A JAZ PRAVIM, DA JE VSEGA PREVEČ.
KDO BO STOPIL V SOŽITJE Z MANO?
MAČKE SE ME BOJIJO,
PSI SO ZAPOSLENI Z NJIMI.
MORAM PAZITI,
DA SE MI V GRU NE ZATAKNE KAKO PERO.
ZARADI TE NEIZMERNE SVOBODE.
VELKI POK BO NADOMESTIL VELIKI KIKS
IN ZEMLJA BO SPET ZA NEKAJ LET OKROGLA.
DOKLER NE BODO SPREJELI OSTALIH DIMENZIJ.
»OH, TI ŽLIČKA, PA ME IMAŠ!«

KARMISS

SONČEVA

V sen se prikradla
Japončica voljna, hči
vzhodnega sonca.

V sonca žarkih sram,
ogenj vzplamteva v dan,
vroč, željo budeč.

Aljoša Rode

ZAPUŠČENO DVORIŠČE

GLOBOKE BRAZDE,
NIČ PORAVNANO
IN TRAVA,
VSE ZAPUŠČENO.
PES NA VERIGI,
PRAZNA POSODA
IN PRAZNO DVORIŠČE,
LOČEN PES
IN VSE ZAPUŠČENO.
PODIRA SE HIŠA,
REŠI SE PES
IN STEČE NA NJIVO,
VSO ZAPUŠČENO.
BEGA ZDAJ PES
NA DRUGO DVORIŠČE,
JESTI DOBI
IN SAMO GLEDA ...
NA DOMAČE DVORIŠČE.
VSE ZAPUŠČENO!

NEDELJKO (MB)

IZSEK ČASA

Zgodovina, pravijo, nas bi morala kaj naučiti. Drugi razmišljajo, da je čas ciklični in se stvari tako ali tako ponavljajo. Pri odnosu do revščine, brezdomstva bi lahko trdili, da se res. Pojavljajo se podobne dileme, kot so se pojavljale pred »100 leti«.

V novo-stari rubriki bomo objavljali časopisne »pričevalce« tega, kakšen je bil nekdanji odnos do najbolj družbeno odrinjenih ljudi.

Ali se bo z „ljudsko kuhinjo“ ustavilo beračenje po hišah? Ako bi vsi oni, ki navadno beračem denar dajejo, jedilne marke delili, proti katerim se jim bode v ljudski kuhinji jed dala, bi kmalo ona vrsta beračev, katera le zaradi pijančevanja ljudi nadleguje, ponehala, ker tacim nij mar za zdravo kosilo, hočejo le spirituoze pijače. Pa bode kedo dejal, kaj pa če taki pijanček marke, katere si naberači, družemu proda, dobro, naj se to zgodi, vendar le je gotovo siromak marko kupil, da po ceni jed dobo, in pomagano je vsaj temu, ker se pa bodo marke tudi očitno prodajale, najbrž na večjih krajih mesta, kakor tudi v prostorih ljudske kuhinje, ne bode za naše „šnopsarje“ dosti kupčije ostalo z nabranimi markami. Treba je tedaj, da vsi mestjani, ki miloščino dele, marke namesto denarja dajo, potem bode kmalu konec nesramnim nadlegovalcem. Marke bodo po 1 kr., 6 kr. in 10 krajcerjev, ako tedaj berač 10 mark po 1 kr. naprosi, dobi zanje celo porcijo kosila v ljudski kuhinji, za 6 kr. pol porcije in za 1 kr. en kruh. Da bodo jedila zdrava in čedna, skrbel bode odbor gospá in gospodov, ki bode vsak dan kontroliral in vodil kuho in razdelitev jedil. Za take, ki stanujejo bolj oddaljeno od kraja, kjer bode ta kuhinja, dovažala se bode jed na vozičih in se bode delila proti markam po hišah.

To pot je izsek iz časnika Slovenski narod, 1877, letnik 10, številka 24.

Vir: Digitalna knjižnica Slovenije – dLib.si.

Besedilo poiskal JN

OD HOTELA DO HOTELA

V mojem življenju so bili časi brezdomstva, ko nisem vedel, kje bom naslednjo noč spal. Laptop, ki je bil pogosto moj vzglavnik, so mi ukradli ali pa sem ga neke noči, ko sem bil ves zadet od marihuane, nekje pač pustil. Za njim se je skratka izgubila vsaka sled. In tedaj sem bil v pesniškem zaletu, v privzdignjenem hipomaničnem stanju. Spisal sem kar nekaj pesmi na dan, a kje v Ljubljani ponoči najti računalnik, da bi pesmi objavil na Facebooku, saj sem bil zaprisežen »fejsbukar«. Prizadeval sem si, da zjutraj še sveže ugledajo luč sveta na »fejsu«. Imel sem zgolj GSM, ki še ni imel povezav na socialna omrežja. Bilo je treba biti sila iznajdljiv, da prideš v nočnem času do računalnika – ob toliko računalniških vsepovsod, a povsod za zaklenjenimi vrati. V celem mestu ni bilo najti enega samega, pa naj bi ga človek še tako iskal. In potem sem se domislil, da poskusim priti do njega v ljubljanskih hotelih; saj veste, nočni portirji, prostori z računalniki, ki sredi noči niso bili zasedeni. A kako receptorje v hotelih prepričati, da nujno potrebujem njihov računalnik, da mi omogočijo dostop do enega od njihovih, ki so sicer namenjeni njihovim gostom? Običajno je dialog potekal takole. Pridem do receptorja, receptorke in povem, da se mi je moj računalnik pokvaril, a da moram do jutra oddati svoje pesmi, ker gredo že tisto jutro, tisti dan v tisk, ter da jih naprošam, če mi pomagajo s tem, da mi dovolijo, da uporabim njihov računalnik, sicer rezerviran za njihove goste.

No, najbolj prijazni in razumevaljoči do mojih »težav« so bili v hotelu Lev, sploh če je ponoči kot receptor delal uglašeni gospod pri šestdesetih, ki mi je bil zelo naklonjen, saj sem mu zdeklamiral prenekatero pesem in že je poslal mlajšega kolega, da mi v medetaži odpre sobo z računalniki. A receptorji se menjajo, nisem imel sreče, da bi prav on delal vedno ponoči; njegova kolegica, receptorka, si me do računalnika ni upala spustiti, saj se je, kot mnogi receptorji drugih hotelov, bala za svojo službo. Prav neverjetno, kako težko je bilo pretentati kakega od receptorjev v ljubljanskih hotelih, večina se jih je pač bala za svojo službo. Spominjam se, da sem večkrat hodil od enega do drugega hotela, pa so me skorajda povsod odbili. A imel sem tudi nekaj meni nadvse naklonjenih receptorjev. Tako sem imel v hotelu Austrotel zaveznico, ki mi je vedno dovolila, da sem bil na računalniku skorajda do jutra, jaz sem prepisoval pesmi in bil tudi njen nočni didžej. Malce pred menjavo ekipe, proti jutru je že šlo, sem odromal iz hotela. Tudi v hotelu Park sem imel zaveznika; mladi receptor mi je vedno znova dovolil, da grem za kako uro na njihov računalnik, sproti je bral moje pesmi, objavljene na Facebooku; bile so mu nadvse všeč. Dvakrat sem dobil možnost, da sem imel nočno prepisovanje pesmi celo v Grand hotelu Union, največkrat pa sem preždel noči na računalniku v Hostlu Tresor na Čopovi ulici, kjer sem v tistem obdobju tudi večkrat prespal in se spoprijateljil tako rekoč z vsemi receptorji_kami, ki so mi vedno znova omogočili, da sem oddelal svoje in potem v hostlu tudi prespal. Ko sem končno dobil telefon z mnogimi aplikacijami, tudi s povezavo na Facebook, se je moja odisejada po ljubljanskih hotelih končala, saj je trajala morda leto in pol, nemara še več. Še enkrat več v življenju sem se moral izkazati s svojo iznajdljivostjo in retoričnimi spretnostmi; ja, ta šola življenja, boemsko, brezdomsko, polklošarsko življenje od tebe to tudi zahteva.

Martin Škafar

LPP
LEPO, PEŠKE, POČASI.
1107

Tereza Vuk:

PUST – ČAS, KO SMO LAHKO VSAJ EN DAN NEKDO DRUG?

08
KRALJI
ULICE

Zdej te dni bo pust. Ko se bo folk namaskiral v vampirje, prostitutke, medicinske sestre, Trumpe. V vse tist, kar niso. Men nikol ni blo do teh afnanj, se mi zdi, da sem mogla že tko prevečkrat izigravat v življenju in igrati neki, kar nisem. Res ne vem, zakaj bi si želeli en dan bit neki drugega, kar nismo, čeprav, kdaj pa smo zares mi? To je tist, dejmo si nalit čistega vina. Kok smo mi res mi? In s kom si lahko, kar si res? Kdaj fuknemo maske dol? Me ženske ziher, ko si puder dol z obraza dajemo. Ko pridem zjutri v trgovino nenamazana, zgledam, k da sem iz kakšnega ujetništva spizdila, pol popoldne uletim pa namazana, mi manjka pa sam še rdeča preproga pod nogami. In kera je una zares jaz? Valda da una jutranja, torej sem vsak dan maškara.

Kaj pa ženske (ali moški), k so dale tok plastičnih operacij čez, da ne upaš niti dihat zraven, da ne bo počlo vse skup v luft, pa odneslo in nos in veke in ličnice in ustnice vse tja nekam v pm? Nič nimam proti plastičnim, sam mi je pa smešno, da pol ena taka kasnej rodi otroka, pa se čudi, zakaj ni najlepši v razredu. Ker ma tvoje gene, draga moja. In pač ni glih neki lep, prej nasprotno, ker resnici ne uidemo kr tko. Al pa če pošlješ prošnjo za službo. Ker kreten od nas bi pa napisal: »Zjutri ne maram vstajat. Tečna sem skoz. Ponavad me tud sodelavci ne marajo. Šolo sem sovražila in vas rabim glih sam zato, k mi je bivši pustil pufe in morm vse plačat. Sej ko pride iz zapora, bo vrnil.« Ja, uni bi komi čakali enga tazga zaposlit. In pol seveda puf, masko na obraz: »Govorim tok jezikov. Pridna, vzorna, nekonfliktna. Obožujem vašo firmo. Samo pri vas in samo vas še vidim.« In pol se še sliniš in osladno nasmihaš na razgovoru, čeprav sam razmišljaš, da kero kroto od žene mora met, ker take kravate ne bi dal niti najhujšemu sovražniku. Sej skoz igramo, kaj če nam še pust. Najboljši smo, ko se na nov pecarimo s kom. Spogledovanja, to, uno, tretje. Kdo bo takrat kr prijavil: »Veš, flat mam čist razmetan. Ponoč smrčim. Prdnem tud kdaj. Drugač mamo par psihičnih bolezni, kot je depresija, v družini, ampak ni to nč hudga. Aja, treznost tud ni glih moja vrlina. Pa blond

Foto: Žigažaga

lasje tud niso original.« Ali pa: »Veš, ko kej preveč spijem, znam hitr udarit. Pa pofukam tud vse živo, kar pride mimo.« Kje. Veš, da smo na začetku vsi tok kao perfektni, da se vse reklame za Viledo skrijejo, tok se svetimo od perfekcije. Sam v eni zvezi maske začnejo hitr padat. Dlje k tok ne boš zdržal hodit prdet na hodnik, ker se delaš, da iščeš nujno telefon, in če en rad udari, te slej ko prej bo. Igrat in se delat neki, kar nisi, sploh ni tok simpl. Da ne govorim, ko smo najstniki. Kdo od nas je bil pa pred starci un ta zares ta prav? Sama igra. Dva meseca sem petnajstletna vsak dan dvignila rit in šla v šolo, prvi letnik. Prišla tja in šla. Vsak dan sem prišla domov in vsakič sem na vprašanje staršev, kako je blo v šoli, odgovorila dobr. Dokler me ni resnica po glavi butnila. Ker en dan se je fotr na moj odgovor dobr začel sam še dret: »Dobr, a? Zakaj sem te pa mogu it dans izpisat iz šole zarad neopravičenih ur?« Ups. In če maš še fotra, k je učitelj, je kr beda vse to. Zato mami in fotr, ker nisem bla una pridna in vzorna, kakor sta mislila. Bla sem ena lumpa. Sam pred vama sem igrala. In kok starši nam izigravajo isto? Vsi so bli pridni pa odlični po njihovo. Pa sam doma pomagali, nikoli oporekali svojim staršem, pa kuhali že kr kosila pri enajstih pa take. Alkota in tega

seveda niso videli v življenju. Žur se jim sanja ne, kaj je. Pa vsi junfr izgubili šele pri tridesetih. Dej, dej, sam buče nam prodajajo. Doskrat sem začudena, ker mi velik ljudi piše, da vsaka mi čast za jajca in iskrenost. Sam kok sem zares iskrena? Povem površinske fore, ta prava Tereza je pa tam nekje. Vsi mi nosimo maske, čeprav prej ko se odločiš, da te maska duši, prej lažje zadahaš. Ni si lahko priznat, da si daleč od popolnosti. Ampak če se ti ne boš sprejel, kdo te bo? In nej izve cel svet. Pač, taka sem, jebite se vsi, a ste dal kej zraven? Tečna, kolerična, egocentrična in, ja, ful govorim. Pa o fiziki nimam pojma. In v nobenih prošnjah za job se ne bom delala več neki, kar nisem, pred starši sem točno tist, kar sem, in, okej, enkrat je mogu it v dnevno sobo spat, ker sem tok smrčala. Končno se znebiš mask in zde nej si nove dajem gor za pusta. Pa še krofi mi niso dobri. In ko sem včer vse to razmišljala, sem vprašala enga starejšega modela: »A si ti kdaj zares ti? Pa s kom?« Je neki razmišljal in odgovoril: »Skor nikol nisem jaz čist jaz. Ne v službi ne doma.« V bistvu se mi je zazdelo žalostno. »Veš, sem pa mel eno punco. Z njo sem bil točno to, kar sem. Sam pol sem šel nazaj domov k ženi in spet nisem bil čist jaz.« Hja. Sej ne rabimo maškar. Sej smo vsi isto v končni. Eni navadni žalostni klovni.

TATU ZGODBA

Med bitko pri *Rosebudu* (Montana, ZDA), leta 1876, v katero je *Buffalo Calf Road* (Cesta bizonjih mladičev) odjahala skupaj s svojim možem *Black Coyotom* (Črnim kojotom), so se *Cheyenni* in *Lakota Sioux*, ki so bili zavezniki pod vodstvom *Crazy Horsa* (Nori konj), umikali z bojišča, kjer je ranjen in brez konja obležal njen brat, poglavar *Comes in Sight* (Pride pred oči). *Buffalo Calf Road* je odjahala nazaj, zgrabila brata in z njim oddrvela na varno. Njeno pogumno dejanje je povzročilo, da so se *Cheyenni* in *Sioux* zbrali in premagali generala *Georgea Crooka* in njegove zaveznike iz plemen *Crow* in *Shoshone*.

Njeno dejanje je veljalo za eno največjih dejanj hrabrosti med bitko, zato so jo njeni ljudje poimenovali: »Bitka, kjer je dekle rešilo brata«. Istega leta se je ob boku svojega moža borila tudi v bitki pri *Little Big Hornu*. Po *cheyennskem* ustnem izročilu naj bi prav *Buffalo Calf Road* zadala udarec, ki je Generala *Georgea Armstronga Custerja* zbil s konja, preden naj bi ga po nekaterih pričevanjih udarec *Sioux* bojevnika *White bulla* (Beli bik) dokončno pokončal. *Wakan Takan kici un* (Naj vas Veliki duh blagoslovi).

JN

Foto: Rain-in-the-Face

09
KRALJI
ULICE

ZAKAJ JE DELO ČISTILKE POMEMBNEJŠE OD DELA DIREKTORJA?

V nekem podjetju je kosila smrt. Vzame enega delavca, nihče ničesar ne opazi. Čez čas vzame drugega delavca, zopet nihče ničesar ne opazi. In nato vzame direktorja, vendar še vedno nihče ničesar ne opazi. Čez čas Matilda vzame čistilko ... kmalu po hodnikih završi: »Pa kje je naša Mici, nič ni počiščeno?« Delo čistilke je pomembnejše tudi zato, ker mora ob prijavi na delovno mesto priložiti dokazilo o nekaznovanosti, direktorju pa tega ni treba.

Iva Tisa #094

BREZDOMEČ – KLOŠAR

Vsi so klošarji!

Kdo je kdo? Kdo kam spada?

Brezdomec je ponavadi tisti, ki nekje pod milim nebom prodaja časopis Kralji ulice, da bi si dvignil življenjski standard.

Kdo pa je klošar?

O tem bi se dalo dneve in noči razpravljati ... Klošarji so mnogokrat namreč ljudje z visoko izobrazbo, ki so večinoma gmotno preskrbljeni. Iz njih kriči HOČEM ŠE!

Iva Tisa #094

KLOŠARSKI OCVIRK

KOMITENT PRIDE NA ZAVAROVALNICO IN REČE: »ZAVAROVAL BI POPITO PIVO.«

REFERENT GA PRIJAZNO VPRAŠA: »ZAKAJ PA?«

KOMITENT HITRO ODGOVORI: »JA, KAJ PA, ČE BOM BRUHAL?«

ROBERT ŽERJAV

PRODAJA KRALJEV: NEDELJA, 10. FEBRUARJA 2019

Ura je točno 10.00 in lepo bi se bilo malo pogreti, ampak ker na prostem prodajam časopis, to ne gre. Po petih minutah prodaje imam v žepu dva slaba evra, po sedmih minutah prodaje začne padati dež. Kdor prodaja tale mega najboljši časopis, ve, kaj pomeni dež, nič kaj dobrega, sploh če prodajaš pod milim nebom.

Po devetih minutah prodaje pride italijanska duša in mi da evro, kar je za Italijane kar dosti, glede na to, da sodijo v skupino, v kateri so Gorenjci. Da Kitajcev, Japoncev in Korejcev raje sploh ne omenjam, saj ima dan samo 24 ur in ni dovolj časa, da bi vse napisal.

Ura je 10.13 in 24 sekund, nikjer žive duše. Kdor prodaja časopis, ve, da ljudi prinese mimo v intervalih. 11 minut nikogar, potem se jih pa nagnete osem in ne veš, koga in kako bi nagovoril. Eni vedo, zakaj tam stojiš, drugi se delajo neumne, tretji ignorirajo, kar mene osebno najbolj boli. Sicer pa znam to tudi sam zelo dobro početi, in ko sem imel leta nazaj vse potrebno za normalno življenje in sem srečal brezdomca, ki me je prosil za evro, sem ga grdo ignoriral. Zato danes verjamem, da se mi to vrača, tudi sam sem brez doma. Sem se pa iz tega naučil to, da ne obsojam kot včasih, saj ima vsak za seboj neko zgodbo.

No, pa spet pride Italijan, ki ima samo bančno kartico, nič drobiža in verjamem, če bi ga imel, da bi mi dal kak cent. Po točno pol ure napornega dela imam v žepu 4,60 evra. Ker je nedelja in dopoldanska ura, je ljudi bolj malo, ampak vztrajnost je lepa čednost, in čeprav sem že vsega sit, se ne bom kar tako vdal.

Čeprav se po več kot 30 letih teptanja tega planeta dobro poznam, še danes ne vem, ali sem vztrajen ali ne. Ali sem trmast ali ne. Verjetno sem kot vsak človek, enkrat ja in enkrat spet ne.

Spet zatišje, a vsaj dež je nehal. Ko tako čakam, se vsakič posebej vprašam, kakšna bo naslednja stranka. Na videz človeka težko ocenim. Najbolj mi gredo na živce ignorantje, ki ne rečejo nič, še manj pa dajo. Za takim bi se zadržal na ves glas in ga nekam poslal, a se raje ugriznem v jezik in si rečem, vse se vrača, vse se plača. Če sem sebičen – kot zna biti vsak človek –, potem imam najraje take ljudi, ki mi dajo samo denar, časopisa pa ne vzamejo. Po drugi strani me pa pogreje pri srcu, ko človek plača in vzame časopis, saj se mi je še do pred kratkim časopis zdel butast do zadnje strani. Ko ga pa enkrat dejansko prebereš, odkriješ v njemu marsikateri dober članek.

Ura je 11.00 in v žepu svoje tople *Levi's* bunde imam točno 10 evrov. To za prodajo ni najboljši dosežek. Glede na razmere je pa kar v redu. Ob 11.04 pride lepa gospodična, ki v smehu pravi, da ji gre na živce, ko stojimo pred parkirnimi avtomati. S smehom ji je vse oproščeno in mi da 10 centov. Zaželim ji lep dan in v glavi se mi pojavi 666 vprašanj.

Ura se bliža poldnevu in mojemu odhodu s kraja zločina. V dveh urah sem »naredil« 17 evrov in par centov. Ni niti slabo in niti dobro, če pomislim, da sem prodal dva izvoda mega časopisa Kralji ulice.

G. MetalC

010
KRALJI
ULICE

Foto: JN

INSP Vendorweek 2019

DEJAN #508

V LETU 2019 SE ŽELIM OČISTITI VSEH PSIHOAKTIVNIH SNOVI, VKLJUČNO Z ALKOHOLOM, KI JE NAJHUJŠA DROGA. NAČRTUJEM ODHOD V KOMUNO V ŠPANJIJI, SKRATKA ŽELIM SI BITI TREZEN, SAJ JE ŽIVLJENJE PRELEPO.

Cestna filozofija:

ZADOVOLJEN Z MALIM

Nimam namena kritizirati nikogar in ničesar. Ne iščem pomanjkljivosti, ampak dobre lastnosti ljudi in vsega ostalega. Kaj kdo potrebuje, ve vsak sam.

Človek je resnično srečen, kadar pomaga drugim ali ko se sam znajde v stiski, pa dobi pomoč. Srečne nas delajo tudi pogum, samozavest in smeh. Rad imam ljudi, ki so odprti in iskreni; veselje in radoživost imamo prirojena vsi, življenjske okoliščine pa nas včasih naredijo žalostne in potrte. Če nam pade standard, denimo, se nam poveča občutek nemoči, če pade vlada, se nam poveča občutek svobode. Lahko se tudi zgodi, da bomo svobodni in nemočni obenem.

Jaz sem vesel, da živim, da me ima nekdo rad in da me ne boli zob. Vesel sem tudi, ker prihajajo toplejše vreme in novi časi.

Kavica

foto: osebni arhiv

Imam svoje mnenje,
pa se z njim ne strinjam:

METELKOVO RUŠIJO, MAR NE?

Mar niste nikoli hodili v malo šolo?

33 specialcev robokopov je grobarilo tam.

33 plavih angelov je rušilo malo šolo.

Mar niste nikoli hodili v malo šolo, bili pionirčki, obiskovali osnovne šole in bili člani delavsko-punkerske univerze?

Totalitaristi in politiki novega kova.

Z biometričnimi potnimi listi nas vodite v evropski orwellovski raj.

Vi mutirani prašiči, ki vladate nam.

Nikoli niste šli jest v Menzo pri koritu, pa čeprav ste pri koritu.

Če ima Pariz Eifflov stolp in je Berlin imel Berlinski zid, ima Ljubljana Metelkovo.

Oh, desni maneuver vam je všeč, ve uboge rdeče redkvice.

PA NE OKOL GOVORT!

Črtomir Clonsky

KAKO LEPO SE DOGAJA

Pride februarski dan v soncu in cvetju, ni jih polno, ampak obstaja. Dobiš pismo, v katerem je odločba, da si dobil bivalno enoto, nato prejmeš pismo, v katerem ti sporočajo, da si sprejet na delovno mesto v privatni firmi, zatem dobiš še stanovanje, ki ti ga »zrihta«^{*} šef podjetja. Fino.

Sedaj bom pisal članke za Kralje ulice le še preko računalnika. Super. *I like this.*

Dejan (Sony)

UKC, KDO BO TEBE LJUBIL

A gremo od začetka? V redu, bil sem pijan in padel na postaji z avtobusa. Tri dni so me zadržali na travmatologiji in odpustili domov. V redu. Naročili so mi, da moram k svoji zdravnici po napotnico za magnetno resonanco, ker sumijo, da imam tumor v glavi. V redu. Šel sem in dobil sem jo. Pa potem?

S kolegico sva šla na nevrologijo – kdor ima klavstrofobijo, naj se je izogiba! Svoje pol ure sem miže poslušal koncert Laibach, no, vsaj meni so se tako zdeli zvoki v tisti utesnjeni špelunki.* In potem?

Ko je bilo vsega konec, sva s kolegico odšla. Izvide mi bodo tako poslali. Pa so jih? So moj kurac! Več kot mesec dni sem klical v ambulanto svoje zdravnice (ja pa ja) in telefon je bil vedno zaseden ali pa se nihče javil ni. Okej! Končno sem dobil medicinsko sestro, ki mi je svetovala, naj pokličem na nevrologijo. V redu. Tam so mi rekli, da so izvide že zdavnaj poslali nekemu doktorju, ki ga sploh ne poznam. Zakaj ne meni in moji zdravnici? Ne vem in vem, da tudi oni ne vedo. To so čuda naše medicine, ko nekdo dobi platno in škarje, ste ostali le še v čakalnici.

Po dobrih dveh mesecih sem dobil izvid na dom. Čim sem ga odprl in začel brati, me je zmrazilo. Okej, znam angleško, italijansko in nekoliko obvladam tudi latinsko. Vendar ... *V levi parietalni kosti je do cca 23 × 12 velika nekoliko ekspanzivna sprememba, ki zajema diploe in notranjo lamino, se minimalno boči intrakranialno ter se tekom preiskave ...* Okej, kateri znanstvenik razen dohtar – pa še to ne vsak – mi bo znal razložiti te besede, ki jih še računalnik ni obvladal?

Kje smo zdaj? V kurcu. Ker nas jebe vsa ta birokracija. Od dohtarjev do javne uprave in še bolj od odvetnikov, plačujemo pa mi tlačani.

Taubi

* Špelunka: zakoten zanemarjen gostinski lokal, beznica.

NEK AJ

CESTNIH

BOŽIČNO DARILO

Pride gospod in mi da 11 centov. Ko to vidi znanec, mi pravi: »Milan, daj mu nazaj, bo lahko dal vnuku za Božička. Ti dam jaz dva evra.«

Seveda sem se gospodu vseeno lepo zahvalil, kajti zame je vsak prispevek dobrodošel.

Milan #065

ČASOPISNA

Upam, da ste opazili spremembo pri časopisu. Prva in zadnja stran sta nekaj slikovno posebnega. Trudimo se tudi z vsebino, želimo se obdržati, saj je prodaja časopisa naša služba in pošteno porabljen čas. Pri vsaki službi mora človek kaj potrpeti ali preslišati, tudi tega smo se že navadili.

Različna so pota življenja in kaj hitro se lahko zgodi, da postaneš brezdomna oseba. Ženske smo v tem pogledu še na slabšem, saj naj bi se razstavljale. Naj vam povem, kralji in kraljice pošteno opravljamo svoje delo.

Sonata

ABSTINENCA

Če si pijan, pridi na Kralje ulice, pa boš trezen.

Enot

IŠČEM DELO

Prijavljam se na delo po svojem času, se pravi po 14.00 in nič prej. Plača nad 15.000 evrov. Bo šlo?

Taubi

NESREČA NE POČIVA

Hodim po cesti in naenkrat zagledam prometno nesrečo. Ko bolje pogledam, vidim, da je udeležena gospa, ki je moja stranka.

Brez pomisleka takoj priskočim na pomoč. Na srečo gospa ni bila poškodovana in se je vse dobro končalo. Srečno, gospa.

Igor »G«

PLAVALKA

Rada bi bila puščica, ki samo neslišno zdrsi po vodi.

Iva Tisa #094

ZAHVALA DOBROTI

Šel sem v Mercator pod svojim blokom. Vzel sem limone, limete, kivi, kruh in pakirano solato. Vse skupaj je bilo okoli 10 EUR. Pridem do blagajne v vrsto – česar smo že vajeni. Vendar potem ... Pred menoj je bil en tip. Ko mu trgovka kasira, on izjavi: »Še njegovo.« Seveda, ker sem v trgovinah vedno raztresen in ne poslušam, kaj se dogaja okoli mene, me je nemalo presenetilo ali šokiralo, kaj se zdaj dogaja. Trgovka me je spravila v svet realnosti: »To vam bo plačal gospod.« Pogledal sem ga. Če sem čisto odkrit, ga še nisem videl ali pa se ne spomnim. »Oprostite, od kod me pa vi poznate?« »S televizije.« Še vedno šokiran sem sprejel to darilo – čeprav mi ni bilo nič jasno.

Kako malo je treba, da šokiraš človeka in mu polepšaš dan ali celo več dni. Hvala! Takih ljudi potrebujemo več.

Taubi

KLOŠARSKA JE ŽALOST

Klošarska je žalost res velika, mesc se z mescem kumi flika. Žicaš tuki, žicaš tam, potem odideš kam drugam, če boš dost nabral, lahko boš v hostlu spal. Ko pa mel dovolj ne boš, na klopici pristal boš. Pozimi je mrzlo, spomladi se topli, poletje je vroče, jeseni se hladi, če strehe nimaš, te vse omenjeno skrbi. Naj dež bo al toča, po teb vse leti, kô pride teta zima, klošarju to nič ne štima, piha mu okrog vogala in ga trese, to je štala. Kje pomlad si? Te želim, v mrazu tem slabo jaz spim, pa poletja bom vesel, postavil šotor si bom in si pel: Klošarska je žalost prevelika, z mesca v mesc se kumi flika, žicaš tuki, žicas tam, potem odideš kam drugam.

#560

ANEKDOTE IZ PRODAJE

SAMI NORCI

P(olde): »Dober dan, gospa, menjate malo drobiža za časopis?«

G(ospa): »Zakaj ga pa rabite?«

P: »Rabim za avtobus do Polja, tukaj je živa norišnica.«

G: »Tu imaš 10 evrov, pojdi s taksijem.«

Polde #312

KAJ NOVEGA TE DNI ...

Najprej moram pohvaliti vse nas, še posebej našega urednika, saj je prodaja časopisov narasla in ljudje so opazili spremembe. Časopis zelo pohvalijo, tako da se vsem še enkrat zahvaljujem. Oh, kako pašejo pohvale ☺.

Sem pa opazila nekaj, kar me čedalje bolj iritira. In sicer, Kralje prodajam na takšni lokaciji, kjer na dan pride mimo veliko »znanih« Slovencev_k, od pevk, politikov, igralcev do tistih, ki so slavni, ker so bili njihovi starši slavni, skratka ni da ni.

In ti »slavni« v medijih tako razglašajo, kako so dobrodelni, kako pomagajo ljudem v stiski, ko pa vidijo človeka potrebnega pomoči pred seboj, takrat ta globoka dobrotelost izgine. Tlesk in se razblini na tisoč koščkov... Predvsem pa niti ne gre za to, da so dolžni pomagati. Gre za njihov odnos, ko jim ponudiš časopis, eni so osorni, eni so previsoki, da bi sploh odgovorili, in potem se zamišliš, kako so lahko ti ljudje »dobrodelni«. Da ne bo pomote, obstajajo tudi izjeme, redke, pa vendar ...

Nina

MLJASK

Letos sem se odločila in šla prodajat socialni časopis Kralji ulice 24. decembra na božični večer, ko je mimo prišel starejši gospod, ki ga pogosto videvam in rada poklepetam z njim. Zaželel mi je vesel božič in mi prinesel vrečko sveže pečenih domačih piškotov. S to malenkostjo mi je polepšal dan in pričaral še lepše praznično vzdušje. Iz srca najlepša hvala.

Špela #277

ZADNJI POZDRAV V SLOVO

Justa ... Vedno prijazna, nasmejana oseba s težkim življenjem, kakršno imamo vsi, vsak na svoj način. Srečevali sva se pred trgovino, čuvala sem ji psičko Emi (RIP) in, ja, čeprav tudi sama ni imela, je vedno našla kovanček zame. Srečali sva se pred novim letom, ko se je spomnila, da imam rojstni dan, in mi zaželela vse lepo! In nato je prišel zadnji dan, ravno po koncu praznikov, zaželela sem ji vse lepo. V 2019, odgovorila mi je, da bo to dobro leto. Odšla je iz trgovine, mi stisnila evro in odkorakala po potki domov. Na sredi se je ustavila, dvignila desnico, mi pomahala, glavo obrnila v desno, ni me pogledala in takrat sem vedela, da je zadnjič, da je to najino slovo.

Še isti dan, ko sem prišla domov, sem bila razburjena, vedela sem, da Justa odhaja. In res, včeraj, 9. januarja 2019, sem izvedela, da mi je Justa zadnjič pomahala v slovo. Justa, poleti, zdaj si svobodna, smo te izpustili, a nikoli pozabili.

Nina

O SREČI

G(ospa): »Srečnega in zdravega vam želim.«

P(olde): »Zdrav sem za silo, srečen pa bi bil, če bi dobil kak fičnik.«

G: »Če je le to problem, pa imate tu pet evrov.«

Polde #312

KJE JE?

Vsak dan, ko grem prodajat časopis, me ljudje vedno znova vprašajo: »Kje pa imaš pasjega prijatelja Tačka?« Povem jim, da je na toplem, saj je trenutno zunaj premrzlo zanj.

Igor »G«

MRAZ

Pred kratkim je zapadel sneg, juhej. Otroci se veselijo in kepajo in od srca jim privoščim.

Meni, ki imam tako službo – prodaja Kraljev –, da delam na ulici, poleg tega sem zmrzljiva oseba, pa tale zima zleze v kosti. Zato bi se rad zahvalil gospe, ki je očitno opazila moje prestopanje in pihanje tople sape v dlani. Najprej me je oštela, zakaj sem premalo oblečen, takoj zatem pa kot čarovnik iz zokna potegnila lonček s toplo kavico. Še enkrat se ji od srca zahvaljujem in si želim, da bi bilo še več takšnih magov.

Po Mihovem pripovedovanju zapisala Psiha

INTERVJU: SAŠO ŠTIGLIC, PROSTOVOLJEC LETA 2017

014
KRALJI
ULICE

Sašo, pozdravljen. Si prostovoljec leta 2017, gre za najvišje državno priznanje na področju prostovoljstva. Kaj ti to pomeni?

Pravzaprav še nisem razmišljal, kaj mi pomeni. Nekakšna nagrada, čeprav ne zares. Bi rekel, da si nagrado bolj kot jaz zaslužijo uporabniki. Ker tisti boj tam, te zgodbe, ki jih slišiš, vidiš, to, da se odločijo iti v program odvajanja, kakršen je denimo v Sopotnici, je kar težek korak. Pomeni mi pa toliko, da ne vem, ali bi se še bolj razdal ali bi samo tako nadaljeval. Saj več od tega ne gre kot biti tam z dušo in telesom. Tudi delovni čas mi omejuje ure. Potem si rečem: »Nič, bom tak, kakršen sem bil, ne bom poudarjal tega, da sem nekaj dobil.« Veš, to nagrado si zaslužijo tako zaposleni v Projektu človek kot uporabniki. Ta nagrada ni moja, je od vseh, ki so tam.

Torej si redno zaposlen?

Da, zaposlen sem v Leku, kot prostovoljec pa v društvu Projekt Človek delam z odvisniki. Odvisnosti je več vrst: droge, alkohol, igre na srečo ... Pa računalnik, odnosi, vse to je zasvojenost.

Društvo obstaja od leta 1994. Kako pa se je začela tvoja pot prostovoljstva?

Moja zgodba se je začela leta 2011, ko sem se odločil, da grem na Slovensko filantropijo delat tečaj za prostovoljca. Po opravljenem tečaju so mi rekli, da imam dva meseca časa za razmislek, kaj bom počel. Najprej sem hotel delati z migranti, pa so bili takrat v Ljubljani samo trije, štirje. Sem si rekel, dobro, bom razmislil. Pa berem oglase in vidim – Sopotnica. Že ime mi je bilo všeč, ker se v avtu vedno vozim sam. Pokličem, se oglasi zaposlena in mi reče, da lahko pridem že naslednji dan. Najprej organizacije nisem našel, potem pa zagledam potok in hišo v zelenem okolju, otroke na dvorišču. Sprva sem mislil, da sem se zmotil. Že prvi občutek je bil dober in sem si takoj rekel, da bom ostal. Moj oče je bil poštar, z njim sem hodil na oddaljene kmetije, ljudje so me lepo sprejeli, že takrat so me zanimali. Potem sem imel še tako službo, sedem, osem let sem bil mornar, videl sem praktično ves svet, bedo sveta, umiranje, nemoč, ko ne moreš ničesar narediti. Rad bi, se trudiš, a ne gre. Zdaj pa lahko v svojem okolju vsaj nekaj naredim.

Se ti zdi, da so nekatere oblike zasvojenosti hujše kot druge?

Po mojem mnenju so vse oblike zasvojenosti iste. Jaz sem odvisen od kave. Če bi se odvajal od kave, bi imel tudi jaz tri dni abstinenčno krizo, glavobol. Vsaka zasvojenost se začne z nadomeščanjem nečesa. Tudi ljubezen, odnosi ... Pa vendar

zasvojenost od kave ne vodi v nek osebni in družbeni propad. Od vsepovsod slišim, da je odvisnost bolezen, jaz pa še zmeraj pravim, da to ni bolezen, da je način življenja, ki ga je treba v trenutku spremeniti. To je samo prvi korak, potem je pa dolga pot, da se odvadiš takšnega načina življenja.

Po prvi fazi (vključitvi uporabnika v program) sledi druga faza (vključitev v terapevtsko skupnost). Tu torej nastopiš tudi ti.

Vključitev v program je čisto strokovna, tu ni prostovoljcev, mi nastopimo po tej, dežurno predvsem med konci tedna in ponoči. Mene te faze niti ne zanimajo, jaz delam z ljudmi. Za to drugo fazo pa sledi še reintegracija. V Sopotnici so, denimo, omejitve. Ni kave, ni cigaret, potem se pa to zmanjšuje – manj omejitev, išče se služba, več samostojnosti. Vse gre po nekih modelih, za katere se včasih zdi, da bi jih lahko preskočil ali kaj naredil drugače, vendar se obnesejo, so uspešni. Jaz delam tako s posamezniki kot z mamami z otroki. Pravila pri enih in drugih se malenkost razlikujejo, vendar gre v bistvu za isto stvar. Se mi pa zdi, da so mame z otroki uspešnejše, ker so jim otroci motivacija. Če nadaljujejo z načinom življenja, ki jih je do tega pripeljal, lahko otroke izgubijo. Po mojih izkušnjah je prav vsem mamam uspelo. Pri drugih pa ... nekaterim ne uspe. Ampak večini pa. In ni lepšega, ko enega takega srečam na ulici, mi pove, kaj je novega, in reče: »Grev na čaj.« Včasih me stisne, ko srečam koga, ki mu ni uspelo, vendar vem, da je del boja že za njim. In ta boj bo nekje nadaljeval, o tem ne dvomim. Ne moraliziram, ne delim, ne obsojam, vsak se sam odloči za svoj način življenja.

Kaj vse zajema tvoje delo?

Dam samega sebe, svoje izkušnje, sem nekakšen most med zaposlenimi in uporabniki. Sem tudi mama, ki jih ponoči spravi spat, jih pomirim. Rešujem krizne položaje, ki se dogajajo ponoči. Včasih kdo potrebuje tableto proti bolečinam, ker ga boli zob, ali pa se ob enajstih usede v pisarno in eno uro molči. Takrat vem, da je nekaj narobe. In molčim z njim. Vem, da je prišel z namenom. Na koncu vsi spregovorijo. Torej svetovanje, druženje, deljenje izkušenj, vzpostavitev zaupanja – če se jim odpreš, se tudi oni odprejo. Gre pravzaprav za čisto življenjske situacije: ko sem tam, sem del njihovega življenja, oni pa so del mojega, oni so enaki meni, jaz pa njim. Sem mentor, tovariš, tudi prijateljske vezi se stkejo. Jaz vem vse o njih, oni pa vse o meni. Prisegam na iskrenost, odprtost in enakost. Preprosto

Foto: Žigažaga

jih imam rad, oni pa mene. In ne karam samo jaz njih, tudi oni včasih mene.

Zasledil sem podatek, da je pri vas 40 zaposlenih in 45 prostovoljcev. Torej je prostovoljcev več. Kako pomembni so? Premalo kadra, osebne izkušnje ...

V mislih imaš vseh šest regij, v katerih deluje Društvo Projekt Človek. Prostovoljstvo pomeni razbremenitev zaposlenih, smo pa oboji enako pomembni. Če zaposlene razbremenimo nočnega dela, jim omogočimo, da se uporabnikom lahko posvetijo podnevi oziroma med tednom. Tudi prostovoljci, ki so študentje psihologije ali socialnega dela, nam pomagajo, vendar oni večinoma delajo podnevi: spremljajo uporabnike pri izhodih itd. Pri njih gre tudi za prakso, vendar velikokrat ugotovijo, da je stvarnost drugačna, kot jih učijo v šoli. Pa jim rečem: »To je življenje in ne knjiga.« To so težke zgodbe ... Je pa fino, da smo si tako prostovoljci kot zaposleni med seboj različni.

So uporabniki po vrnitvi stigmatizirani?

Zagotovo. Če jih primerjam z belim listom papirja, na katerem je ena sama črna pika, z gotovostjo lahko rečem, da ljudje vidijo predvsem tisto črno piko. Če bi lahko, bi jaz to spremenil, pa ne morem. Ni pomembno, kaj so ti ljudje bili, marveč kaj so postali. Pravi boj se začne, ko se vrnejo, ko iščejo službe. Pa vsi vidijo samo tisto črno piko.

Se ti zdi, da se je uporaba prepovedanih drog v zadnjih letih zmanjšala?

Ne, po mojem mnenju se je povečala. Sintetične droge, nove droge na trgu, vse mlajši odvisniki. Bojim se tudi, da bo čedalje slabše.

Ti je problematika brezdomstva poznana?

Ne tako kot problematika odvisništva, ampak vedno pravim, da to niso kralji, ampak carji ulice. Občudujem tiste, ki se odločijo za takšno življenje. Na to gledam kar malo romantično, čeprav se zavedam, da ljudi do tega pripelje huda osebna stiska.

Bereš Kralje ulice?

Berem in redno kupujem, običajno na železniški postaji.

Intervju pripravil Ž. K.

Foto: Tomi GTS (posthumno)

GOGIJEVO ŽIVLJENJE – VOLJA, 3.DEL

Človek se lahko ceni le po volji! Koliko volje ima, toliko velja. To drži kot pribito. Zamislite si, da bi bili brez volje. Bili bi brez vsega. Bili bi brez vztrajnosti. Vegetirali bi. Še iz postelje se ne bi premaknili, ker ne bi imeli volje, da bi vstali. Enostavno je volja tista, ki nas goni in drži pri življenju, saj ko izgubiš voljo, umreš! Volja je življenje in življenje je eno samo! Ko si brezvoljen, se moraš prisiliti in spraviti v obtok življenja in življenje je gibanje. Gibanje je energija, ki nas drži v obtoku. Ko energije več ni, si mrtev! Dobesedno! Tako si jaz to pač predstavljam in mislim, da to ni daleč od resnice.

Foto: Tomi GTS (posthumno)

Priklenjen sem na voziček in verjemite, da je treba biti zelo velik borec, »ako« si jaz! Že boj z željo po pitju alkohola je kar velik zalogaj. »Ako« pa si še priklenjen na voziček in imaš umetno nogo, si pa tam, kjer ni muh. Potrebuješ res izjemno voljo, da živiš in razmišljaš pozitivno. Tako ti pač to je in popolnoma nič drugače. Treba je živeti življenje, ki ti je pač usojeno živeti. Tu pa nastopi moč, imenovana volja. Brez truda in volje se ne da doseči popolnoma ničesar. No, kakor koli že, sem človek zelo močne volje, saj sem preživel – reci in piši – pravi pekel. Več kot 15 let sem preživel na ulici. Jedel sem smeti in pil sem iz obcestnih luž. Bil sem smrad od smrada. En velik izmeček, a sem živel in bil po svoje srečen. Sreča pa je zelo pomembna stvarca. Tudi sedaj, kot ostareli ozdravljeni pijanček, sem malo srečen, malo nesrečen, vendar živ in poln sebe.

Imam to izjemno voljo in prav ponosen sem, da sem njen lastnik. Tole, dragi moji bralci, bi bilo za danes vse! Imejte voljo in nikoli ne obupajte. Vedno pride nov dan in z njim prav nove možnosti! Papa do naslednjič.

Šrok Goran Gogi

»TOPLA« ZIMA

Končno je prišla! Dolgo sem čakala nanjo in sedaj je tu. Le stežka verjamem, da sem jo dočakala. Ko pogledam nazaj na leto, ki se izteka, me prevevajo mešani občutki ... Veliko se je dogodilo, veliko spremenilo. Spremembe na bolje so se zgodile zaradi dobre ljudi, ki me obkrožajo, mi pomagajo in mi stojijo ob strani. So kot moja varnostna mreža v cirkusu življenja. Ko izvajam razne akrobacije in *salto mortale*, me vedno ujamejo in varno postavijo spet na pot, ki sem si jo izbrala. Rada bi jo prehodila, preden se moja življenjska pravljična konča. Nepopisna radost me prežema, ko gledam skozi okno svojega toplega doma, ki sem si ga uredila po svoje. Kakšna razlika glede na začetek leta, ko sem morala stopiti na prste, da sem videla skozi majhno okence. In kjer sem si življenjski prostor delila s hrupnimi (ve)seljaki in z nenehnim občutkom strahu za svoje življenje. Sedaj z mirom in iskrico v srcu zrem v hladno, pusto pokrajino. Nehote mi misli odtavajo v čas, ko sem dneve in noči preživljala v parku na mokri klopici, premražena, sama, osamljena, pozabljena od vseh in od boga, pa čeprav v družbi bratov in sester, s katerimi sem si delila podobno življenjsko izkušnjo.

Veliko sem naredila v tem letu, res veliko. Ponosna sem nase in hvaležna sem ljudem – poznanim in nepoznanim –, ki so mi pomagali zaživeti. Oh, kakšen blagoslov za pohabljenjo dušo je človek, ki ti zna prisluhniti, te sliši, vidi in ti pomaga, da začutiš, da najdeš sebe. V mojem srcu je topla zima, polna luči. Počutim se prerojeno, mlado, kljub boleznim, ki jo sprejemam kot pokoro za svoje (nes)pametne odločitve. Rada živim. Rada praznujem. Rada sem s svojo družino, ki sem ji neizmerno hvaležna, da me sprejema in brezpogojno ljubi – tudi takrat, ko sem sama sebi največja sovražnica. S svojo ljubeznijo me učijo ljubiti sebe, kot sem se ljubila nekoč. Boleča preteklost je in bo vedno z mano, saj je del mene. Ne da se je izbrisati, omamiti, pozabiti. A imam zdravilo zanj – ODPUŠČANJE. Hvala vam, dobri ljudje. Hvala meni sami.

Po pripovedi I. K. zapisala Adrijana Kos, Maribor

ZAHVALA – MOPA

Društvo Kralji ulice Maribor se zahvaljuje Mali organizaciji prostovoljnih aktivnosti – MOPA za brezplačno izposojlo drsalk in uporabo ledenih površin v središču mesta, kjer so v sklopu dejavnosti skupnostnega prostora drsali naši otroci.

»Odpiram – STANKA HRASTEJ, PISATELJICA

Kdo si, kaj te v življenju najbolj poganja?

Odgovorim lahko z verzi odlične pesnice Veronike Dintinjane: Vadim vsak dih sproti.

Prva(e) asociacija(e), ki se ti zbudi(jo) ob besedi brezdomstvo, brezdomen.

Prva asociacija je resnična zgodba iz mojega okolja, ki pa ima predzgodbo. Pred nekaj desetletji, ko je svet zavihal rokave in gradil v drugi svetovni vojni razrušeno domovino, torej novi, boljši svet, so v mojem kraju dodelili kos zemlje skupini Romov. Šlo je za razmočeno zemljišče na senčnem terenu ob gozdu, malo stran od naselja (in oči). Ker Romi niso bili pismeni, niso dogovora pretvarjali v pogodbo in je podpisali. Veljala je beseda, veljala je dlan v dlani. V tistem močvirnatem getu so si uredili domove, zraslo je nekaj prav čednih hišk. Pred par leti pa je nek premožni (in pobožni) lokalni veljak želel zemljišče kupiti. Čeprav so vsi vedeli za nezapisani dogovor, so ignorantsko razgrnili papirje in ugotovili, da črno na belem piše, da je lastnik zemljišča občina. Zasedal je občinski svet, a je bilo protestnih glasov premalo – občina je možakarju prodala zemljico, na kateri že desetletja biva nekaj romskih družin. Možakar je sklenil dober posel, to je važno! Njim so rekli, da njihov dom pravzaprav ni nikoli bil njihov dom. Kar tako, preprosto: Adijo, zbogom, srečno!

Kakšen je tvoj intimni odnos do brezdomstva? Kdaj si prvič srečala nekoga, ki ni imel »doma«, pa vsaj pomislila na to, kdo so pravzaprav brezdomni ljudje?

Živim v majhnem mestu, kjer praktično ne srečaš brezdomcev. Ali pa je brezdomstvo tu bolj prikrito, kaj vem. Ko sem bila osnovnošolka, sem peljala psa na cepljenje (ker sem vztrajala, da hočem imeti psa, sem morala za te stvari poskrbeti sama), kar je bil zame pravi šok. Ljudje so privlekli svoje pasje zveri na nekakšno zbirno mesto pred gasilskim domom. Tam je nek škrbast možakar s čikom v ustih in z obilo izkričanih kletvic psa z nekakšnimi ogromnimi železnimi kleščami zgrabil za vrat in ga potisnil k tlom, veterinar pa je psu zapičil injekcijo v mišico. Šlo je kot po tekočem traku. Tega »strica« nisem mogla izbrisati iz glave, na bolj grobega človeka do takrat še nisem naletela. Potem sem slišala praviti o njem, kdo je in kako živi. Njegove življenjske zgodbe ne poznam v celoti, a kakor koli že, možakar se je zaradi nekih razlogov zapil in zapil je tudi svojo hiško, parcelo, njive. Ostal je brez vsakršne lastnine. A sosedge, ki so zemljo kupili, ga niso spodili. Zbil si je barako in bival v njej, novi lastniki parcele pa so začeli postopoma skrbeti zanj. Priskrbeli so mu štedilnik, drva za zimo, mu kdaj zakurili, prinesli topel obrok, obleke, ga peljali k zdravniku ... Kar ni bilo preprosto, saj je pomoč vzvišeno zavračal. Je bil brezdomec? Po moje ja. Prvi brezdomec, ki sem ga v življenju srečala. Očitno pa so ti sosedge (malo manj pobožni od gospoda iz prejšnjega primera) v zapitem, zanemarjenem, vulgarnem grobijanu videli predvsem nekoga, ki mu je treba pomagati. So preprosto rekli: Kdo, če ne mi? Kombinacija teh skrajnosti me je kot otroka predvsem osupla, mi porodila razna vprašanja in prevpraševanja.

Kakšen se ti zdi odnos do brezdomnih v slovenski družbi in družbi na splošno?

Zdi se mi, da v precejšnji meri odnos družbe do brezdomnih narekuje odnos brezdomnih do samih sebe. Spominjam se brezdomca srednjih let, na katerega sem naletela na nekem berlinskem vlaku. Vstopil je s svojim psičkom, se jasno in glasno predstavil, povedal nekaj o sebi in bil zelo konkreten glede tega,

Foto: osebni arhiv

za kaj potrebuje denar (hrana zanj in za psa, čevlji). Potem je s plastičnim kozarčkom po vlaku nabral drobiž, se zahvalil in izstopil. To je bil dostojanstven mož! Ni se opravičeval za svojo stisko, ni moledoval. Potniki so se tudi tako odzvali nanj, spoštovali so ga v njegovem dostojanstvu.

Imaš kakšnega stalnega prodajalca, prodajalko (če seveda kupuješ časopis)?

Ne, živim v Krškem.

Ga prebereš (če ga kupiš)?

To pa ja!

Kaj meniš o samem projektu Kralji ulice?

Prvi mi je o tovrstnem projektu pripovedoval avstrijski pesnik Manfred Chobot, ko mi je razkazoval Dunaj. Ko je zagledal »kralja ulice«, je kar stekel k njemu po časopis – kot bi bil največja mestna dragocenost. Kupil je dva, zase in zame. O ideji, o projektu je govoril z velikim navdušenjem. Ko sem mu povedala za naše Kralje ulice, je bil iskreno vesel, nekako ponosen. Verjel je v projekt. Tudi jaz iskreno verjamem vanj. Zdi se mi, da brezdomcem daje dostojanstvo. Tako s tem, da časopis vsebinsko obdeluje socialne teme, kot s tem, da časopis prodajajo. To je pošteno delo, ne žicanje. Kralji ulice se mi zdijo nekakšna centripetalna sila, ki človeka z roba vleče proti vitalni sredini.

Kakšen je tvoj komentar na situacijo tukaj in zdaj?

Hm, situacija tukaj in zdaj ...

Kako se spopadaš s tovrstno realnostjo (ventili)?

Kot rečeno, vadim vsak dih sproti.

MG

BiroKRATEK – POROKA S TUJCEM V SLOVENIJI

Moram priznati, da nikoli nisem bila tipično dekle, ki je že v osnovnošolskih klopek sanjalo o svoji poročni obleki. Dolgo je trajalo, preden je v moje življenje prišla oseba, ob kateri sem začutila, da je lahko partner in najboljši prijatelj obenem. Najini duši sta popotniški in tudi najini poti sta se srečali med potovanjem. Moj sedanjí mož je dobesedno prikolesaril v Slovenijo. S kolesom je raziskoval Evropo in države bivše Jugoslavije ter se zaradi intenzivne promocije slovenske dežele odločil za obisk, ki pa se je kasneje sprevrgel v pravo nočno moro.

Ob čudoviti novici, da se nama bo pridružil nov član, s katerim bova postala družina, sem želela roditi v Sloveniji in se tu ustaliti. Navsezadnje vsepovsod opevajo enkratno življenje v tej mali državi in takrat še fanta mi ni bilo treba posebej prepričevati.

Na začetku minulega leta sva se lotila urejanja papirologije, ki bi mu dovoljevala bivanje v Sloveniji. Prihaja namreč iz Južne Koreje. Že prvi posvet na upravni enoti o postopkih je bil rahlo neprijeten, saj sem na trenutke dobila občutek, kot da nama uradnik ne verjame, da sva res par in pričakujeva otroka. Pripravil nama je seznam dokumentov, ki jih je moral partner pridobiti v svoji deželi. Poleg jasnega seznama nama je napisal še časovnico, po kateri se morava ravnati, da bo lahko zaprosil za dovoljenje na podlagi očetovstva.

Na začetku februarja sva tako odpotovala v Južno Korejo, kjer sva zbrala vse papirje, in se po dobrih štirinajstih dneh vrnila v Slovenijo. Skorajda takoj po pristanku sva odšla na upravno enoto, kjer pa nama je gospod uradnik povedal, da lahko za dovoljenje za bivanje partner zaprosi šele, ko bo otrok rojen. Postalo mi je slabo, saj je bilo do poroda še več mesecev. Dnevi, ki so partnerju dovoljevali turistično bivanje znotraj schengenskega območja, bi se do takrat že zdavnaj iztekli. Gospod uradnik nama je svetoval, da bomo zagato najhitreje rešili, če se kar poročiva. Pospremil naju je do matičarke, ki nama je na kratko razložila postopke in pravila. Obema javnima uslužbencema sem se zahvalila in povedala, da bi se kljub vsemu rada poročila iz nekoliko drugačnih vzgibov in ne zaradi administrativnih in birokratskih razlogov. Zapustila sva urad, v mesecih, ki so sledili, pa sva skorajda izgubila vse živce in vero v moč ljubezni.

Postopkov za urejanje enotnega dovoljenja za bivanje in delo se je z vsemi upi lotil partnerjev bodoči delodajalec. Pridobitev tovrstnega dovoljenja naj bi bila hitra in nezamudna, vloga naj bi bila razrešena v mesecu dni. Pa so minili marec, april, maj in sredi junija smo dobili odgovor – vlogo so odobrili, vročanje dokumenta pa poteka v Tokiu.

Tokio. Tokio je glavno mesto Japonske in vročanje za državljane Južne Koreje poteka tam, saj Slovenija nima svojega predstavništva v Južni Koreji. Spet mi je postalo slabo. Na ta scenarij smo se sicer pripravili in s pomočjo odvetnika naslovili prošnjo na ministrstvo za zunanje zadeve. Do roka mojega poroda je bil še slab mesec in pol. Če bi partner odletel po izkaznico v Tokio, bi prav gotovo zamudil porod svojega prvega otroka. Vabilo na prevzem dokumenta bi namreč moral čakati v Južni Koreji in nisem verjela, da bi se to lahko zgodilo v

kratkem času. Prošnji ministrstvu smo dodali še pismo mojega zdravnika in centra za socialno delo. Oba sta navajala, da naprošajo za vročitev izkaznice na državnih predstavništvih bližje Sloveniji, saj ob porodu potrebujem partnerjevo bližino. Manj kot en mesec pred porodom je ministrstvo prošnjo zavrnilo, saj je partner ostal v Sloveniji več dni, kot je dovoljeno. Devetdeset dni, kolikor lahko prebivalci Južne Koreje ostajajo znotraj schengenskega območja, je poteklo med čakanjem na razrešitev dolgotrajnih slovenskih birokratskih postopkov. Moj bodoči mož in oče mojega otroka je tako ilegalno prebival v Sloveniji, kljub temu da sva sledila vsem postopkom, ki jih slovenska država zahteva za pridobitev dovoljenja za bivanje. Zgrabili smo še zadnje bilke za možno razrešitev – poroko. V osmem mesecu nosečnosti sva se s partnerjem odpeljala na Dunaj, kjer je moral na korejski ambasadi pridobiti še nek dokument.

Ravno v tistem času pa so Avstrijci poostri nadzor na mejah. Srce mi je razbijalo, ko sva se približevala kontroli. Avstrijski obmejni policist je že na daleč zagledal, da v roki držim potni list zelene barve, in nama z roko pomignil, da ustaviva. Prelistal je partnerjevo potovalno listino, meni pa je srce skoraj izskočilo. Že več mesecev zapored sem namreč imela hude nočne more, ki so se nanašale na deportacije, zapor, prezgodnji porod in porod mrtvega otroka. Povsem sem okamnela od strahu. Strmela sem predse in sploh nisem reagirala, ko mi je policist že nekaj časa pod nos molil potna lista in nama zaželel srečno pot. Nekje sredi Dunaja se mi je šele odvil kamen od srca.

Točno dvanajst dni pred porodom sva se ob osmih zjutraj sredi tedna poročila na domači upravni enoti. Brez prič, brez prstanov, s prevajalko. Moja poročna oprava je bila sestavljena iz belih superg za devet evrov, deset let stare majice s kratkimi rokavi in nosečniških hlač. Solze so se mi ulile, pa ne zaradi ganjenosti, ampak zaradi besa, saj si kljub vsemu poroke na tak način res nisem predstavljala. Takoj po kratkem obredu sva odšla na oddelek za tujce, kjer sva prejela prvo uradno čestitko: »Aha, pa sta le naredila tako, kot sem vama že zdavnaj rekel! Poslušati bi me morala že na začetku.« V grlu sem zadušila krik. Po poroki je trajalo en teden, da je gospod uradnik pripravil izkaznico za dovoljenje za bivanje ter naju povabil na prevzem. Pri prevzemu sem služila kot prevajalka, vendar sem svoje delo opravila površno. Zadnjih besed gospoda uradnika svojemu možu nisem prevedla: »Tegale vašega moža bi pa najraje poslal prav tja, od koder je prišel! Dobro vesta, da je presešel število dovoljenih dni bivanja pri nas. Naj se v bodoče lepše obnaša!« Tokrat sem v grlu začutila bruhanje. Lepše obnaša? Lepše obnaša? Lepše obnaša. Lepše obnaša ... Še danes mi odmevajo te besede in ne morem si predstavljati, kdaj se je moj mož obnašal slabo. Naslednji dan, po prevzemu moževega dovoljenja za legalno bivanje v Sloveniji, sem dobila popadke. Na lepo in sončno nedeljsko popoldne se nama je rodilo zdravo in čudovito dekletce.

Katarina Birtič Choi

LES ROIX DES RUES

**SLOVENIJA BI LAHKO BILA MONARHIJA,
KER IMA VEČ KRALJEV KOT PREDSEDNIKOV.**

GREGOR B. HANN

PO ŠTIRIDESETH LETIH PANKA, 1977–2017, ALI GOSPODJE TOVARIŠI, TOVARIŠI GOSPODJE, JAZ VAM NE VERJAMEM, 8. DEL

The Clash, tretji od pank prvoborcev, so podobno kot Sex Pistolsi in Ramonesi najbrž imeli največji vpliv v žanru. Za razliko od slednjih dveh so iz albuma v album tehnično hitro napredovali in se hitro oddaljili od triakordne preprostosti ter dosegali milijonske prodaje in osvajali vrhove glasbenih lestvic. Če so Pistolsi kljub svojemu komercialnemu uspehu pogoreli zaradi vseh »škandalov« in samodestrukcije in če so si Ramonesi uspeha le želeli, je to vse uspelo ravno Clashom. Bend je pravzaprav nastal iz jedra skupine London SS, v katerem je igralo nekaj bodočih članov Clashov: Mick Jones, Topper Headon in Keith Levene, slednji je skupino zapustil dve leti kasneje ter z Lydonom (bivši član Pištol) ustvaril skupino Public image limited.

Če smo že omenili predhodnike Clashov, torej bend London SS, katerih ime se napačno povezuje z nacizmom, ne moremo mimo dejstva, da je tudi skladba Clashov White riot nemalokrat na podoben način napačno interpretirana kot rasistična pesem. Kot je pojasnil Joe Strummer, ki je v istem kontekstu omenil vstajo črncev v šestdesetih letih, tokrat vstanejo belci skupaj s črnici, in sicer brez rasnih predsodkov. The Clash so imeli razmeroma bogat glasbeni opus, ki je vseboval šest albumov: istoimenski prvenec, Give them enough rope, dvojni najbrž najbolj odmevni album London calling, Combat rock, Sadanista ter Cut the crap. Na vsakem se je njihova glasba širila iz panka v eksperimentalni rock, novi val, reggae, vedno pa so na vsakem albumu posneli nekaj skladb, ki so bile sprejete s strani širših mas. Na tej izjemni poti uspeha, razprodanih

dvoran, milijonskih naklad ... Clashi niso bili izjema, ko je govora o trku avtorskih egov, ki so vedno prisotni v rock zgodovini.

Po večletnem obdobju, ko je Joe Strummer dokončno odpustil Headona zaradi njegovega nemogočega obnašanja, popivanja in problemov s heroinom, je bil po njem na vrsti Mick Jones. Če je bil Strummer alfa, je bil Jones omega banda, predvsem enakovreden v prispevanju materiala, saj sta s Strummerjem ustvarila več kot 90 odstotkov njihovega opusa, poleg tega je veliko pesmi odpel sam. Zakaj je moral Jones oditi, je ostalo dolga leta nepojasnjeno, edini Strummerjev komentar je bil, da se je Jones preveč umaknil od njihovega bistva oziroma od prvotne ideje. Kaj je bila ta ideja, ostaja zavito v megli, sam namigujem – najbrž nisem edini –, da je s tem mislil umik od same socialistične ideje, ki jo je Strummer tako vneto zagovarjal. Res pa je, da če bi bilo omenjeno res, bi bil lahko vzpon Clashov tipičen prikaz, kako se socialistična ideja lahko pokvari oziroma kako lahko pride do ideoloških razhajanj, ko so »socialisti« deležni slave in bogastva. Mnogo let po njihovem razpadu sta Jones in Strummer, torej glavno jedro benda, ponovno združila moči in v devetdesetih ustvarila kar nekaj novega materiala. Šušljalo se je celo o vrnitvi benda, še posebej, ko sta nekajkrat tudi nastopila skupaj, a žal je Strummerja izdalo srce in s tem vsaka možnost o ponovni združitvi.

Diego Menendes

019
KRALJI
ULICE

IZ DNEVNIKA 18-LETNE SARE

Foto: osebni arhiv

Če koga zanima,
sem trenutno v Obiju...
Kupujem barvne strike,
ker tok feklam v pajfu,
da bi se rada usaj
obesla s stilom!
Fakin' idiot.

Foto: osebni arhiv

Gostujoči kolumnist:

Matic Munc

MOJA UTOPIJA

020
KRALJI
ULICE

Današnji načrt je precej zahteven, za nalogo sem si zadal povsem utopičen plan. Začrtal bom orise nekakšne družbe, v kateri bi bilo lepo živeti. Človek je divja civilizacijska žival, kjer so se skozi zgodovino vedno pojavljali voditelji z željo, da to žival udomačijo in jo spravijo v okvire spodobnega in zelenega. Očitno bo vedno obstajal nekdo, še raje kar skupina teh »nekdojev«, ki bodo redno in nesramno kršili vse postavbe. O tem ni dobro izgubljati besed, saj bi bila skupnost tudi brez teh odklonov izven okvirov utopije. Se razumemo? Torej, pravila bodo vedno in vedno bodo kršili. Želja oblastnikov, da čim bolj omejijo človekovo početje, je vroča in večna. Veliko pravil, manj svobode, več reda in manj odklonov. Takšna mantra je poznana in živimo jo tudi v tem trenutku. Razumevanja za cel spekter človekove odklonskosti je relativno majhna. Nestrpnost smo do vsega, kar vsaj malo odstopa od nam znanega, čemur najraje rečemo kar naravno, da je jasno, kako je vse drugo nenaravno. Zato bom za prvi temeljni kamen svoje izmišljije postavil strpnost. Ko na mesto dogme najprej ne stopi nič in kasneje razvijajoča se individualnost, je pričakovano, da bodo ti izrazi posebnosti človeka zelo različni, celo konfliktni. Edino smiselno orodje za blaženje medsebojnih napetosti je lahko zgolj strpnost. Upoštevanje najine različnosti naju hitro pripelje na polje, kjer je nestrinjanje močno. Z močjo strpnosti nama bo mogoče uspelo preživeti eden ob drugem, ne da bi se pobila. Je to pot v popolno anarhijo? Ni nujno. Mogoče smo nekoliko pozabili na osnovno idejo tradicionalnega liberalizma, brez predpone neo, ki je želela človeku podati skoraj neomejeno svobodo izraza. Pravim skoraj, saj je v ozadju vedno tičalo tudi zlato pravilo, kako je svoboda nekoga omejena s svobodo drugega. Želim živeti na svoj način, vendar pri tem ne posegam v življenje drugega. Cela množica mimobežnih mehurčkov torej, ki eden drugega tolerirajo, vendar se ne trudijo uničevati. Je v tej simulaciji družbe dovolj prostora za vse nabrekle mehurčke? Skušajmo verjeti, da to drži. Postavi se vprašanje, kaj bomo naredili s postavitvijo tiste najširše meje, ko bo posameznik presegel svojo pravico do izraza in tlačil drugega. V iskanju najmanjšega skupnega imenovalca naše skupnosti bi morali vložiti nekaj napore in izoblikovati tista osnovna pravila, katerih kršitev bi pomenila ogrožajoč poseg v strukturo tega utopičnega tolerantnega sobivanja. Je na tem seznamu umor? Mu dela družbo nasilje? Tudi kraja? Samo upamo lahko, da bi se nam glede tako temeljnih gradnikov človeške skupnosti še uspelo dogovoriti. Kako daleč od te utopije smo, pričajo javne debate o tem, ko verbalnega nasilja in oblik kraja ne želimo prepoznati, opravičujemo posameznika, ki to počne, in iščemo razumske razloge, da se je poslužil takšnih potez. S takšnimi izgovori si žagamo tanko vejo, na kateri še niti slučajno ne sedimo trdno. Ko so umori, nasilje in kraje predmet relativiziranja in opravičevanja, je jasno, da smo elastiko etičnosti pripravljeni raztegovati v nedogled, dokler ne počni. Da, je elastika. Etične dileme so vedno lahko predmet preizpraševanja in učenja, kako v praksi delovati pravilno. Ko preizprašujemo same temelje svoje utopije, smo na nevarnih tleh. Kmalu nam bo vseeno in nič več ne bo veljalo.

Trdim, da je resnična strpnost možna zgolj ob trdnih temeljih dovoljenega, ki pa niso tako omejujoči, da bi preprečevali individualni izraz človeka, ki želi napredovati. Mogoče paradoks na prvi pogled, vsekakor pa občutljiv balans na dolgi špagi, po kateri bi morali hoditi praktično vsi. Nemogoče? Ravno zato je tole vse utopija, saj veste. Če strpnost mukoma razvijamo v manjših

enotah človekovega združevanja, se lahko potrudimo še za eno lastnost – prijaznost. Veliko grobosti in neprijaznosti videvam. Krutih obrazov, ostrih potez in razdražljivosti. Vse nas moti. Nad vsem se zgražamo in sočloveka smo sposobni napasti za ništrc. Razumem, da nas vse jezi, vendar svojo jezo stresemo na prvega, ki v mimohodu pride v naše zorno polje. Za primer bom vzel sovražne debate na spletu, kjer se anonimni liki skoraj pobijejo zaradi malenkosti, želijo uveljaviti svoj prav in brez najmanjše prijaznosti sekajo po nekom. Groba družba smo postali, grobost je vrlina, prijaznost je po krivem označena za šibkost. Malo me je groza tega izraza človeške želje po uveljavitvi moči. Vem, da jo imamo. Vem pa tudi, da imamo zmožnost krotjenja te lastne želje po nadvladi nad drugim, če seveda želimo. In te želje po samoustavitvi vidim malo. Valovi besa pljuskajo ob čeri debat, tako virtualno kot tudi osebno. O primeru tega, v povezavi s tretjo, zadnjo lastnostjo, ki jo postavljam v temelj svoje izmišljotine, v naslednjem odstavku. Povsem slučajno, če verjamete, sem zašel v debato, kjer je kmalu beseda nanesla na Martina Krpana, mitološkega slovenskega junaka, ki je seveda švercer in kot tak zapisan v naše kolektivno nezavedno. Tako pač je, bodimo iskreni! Vendar, debata je zašla v smer, kaj za vraga je Martin z Vrha v resnici tovoril mimo pozornih graničarjev. Prvi je zatrdil, da je šlo za sol, in drugi, da je šlo za smodnik. In potem sta se dajala nekaj časa, ne da bi slišala tretjega, ki je skromno pripomnil, da izraz »angleška sol« pomeni soliter, sestavino smodnika. Tako nista imela prav osnovna zagreta in vedno bolj žaljiva debaterja. Na tej točki postanem utrujen. Pamet in znanje v paketu sta elementa tega zadnjega temeljnega kamna. Ne vem, kje se je izgubila želja po znanju o svetu in uporabi lastne pameti za razumevanje in obvladovanje sveta v meni in tudi okoli mene. Res je izjemno težko voditi strpno in prijazno debato z nekom, ki ne želi poznati niti nekaterih dejstev o nas samih. Ne vem, kako nadaljevati, ko se zapletem v te zanke preproščine in butastih izjav. Moram tolerirati tudi to? Je pravica butlja, da je nevedni butelj do konca sveta? Ali tudi to vključuje ta zelo široka paleta človeških izrazov, ki se jih moramo naučiti sprejemati? Uh, na to vam ne znam odgovoriti. Vidim le, kako se mi začne s težavo postavljena hišica iz kart sesipati. Trdno sem prepričan, da je človeška pamet veliko darilo za vse nas in ni dobro, kadar se ta pamet ne uporablja, da jo človek ob koncu svojega capljanja po tem planetu vrne nazaj skoraj nerabljen. Vidite, to se mi zdi pač narobe!

Lotil sem se tega zapisa z mislijo na pobude za spremembe v šolskem sistemu. Menim, da je skrajni čas, da resno in strpno razmislimo, kam želimo peljati naše šolstvo. Predvsem zato, ker skozi šolski sistem vidimo, kakšno družbo želimo imeti, v kaj vpeljujejo naše mlade. Dosežkarje? Nore perfekcioniste? Bogataše in elitiste? Odgovornost je velika in ne bo dovolj nekaj kozmetike. Če in ko bi si znali odgovoriti na vprašanje vizije boljše družbe, bi mogoče lažje oblikovali tudi ta nesrečni šolski sistem, ki bi zgolj odgovarjal viziji. Recimo. Vendar tega osnovnega konsenza nimamo, ne vemo, kaj želimo doseči v tej človeški skupnosti. In zato nekako životarimo iz leta v leto. Otroci se pritožujejo, starši izgubljajo živce in učitelji razmišljajo o odpovedi. Ker je zdravo pamet vzel hudič, tako vsaj menim. Jo bomo našli še v doglednem času, je vprašanje za milijon. Ne, raje milijardo. Za milijardo strpnih minut prijaznega pogovora. Tako!

TANJA SAN IN ANASTASIA OM:

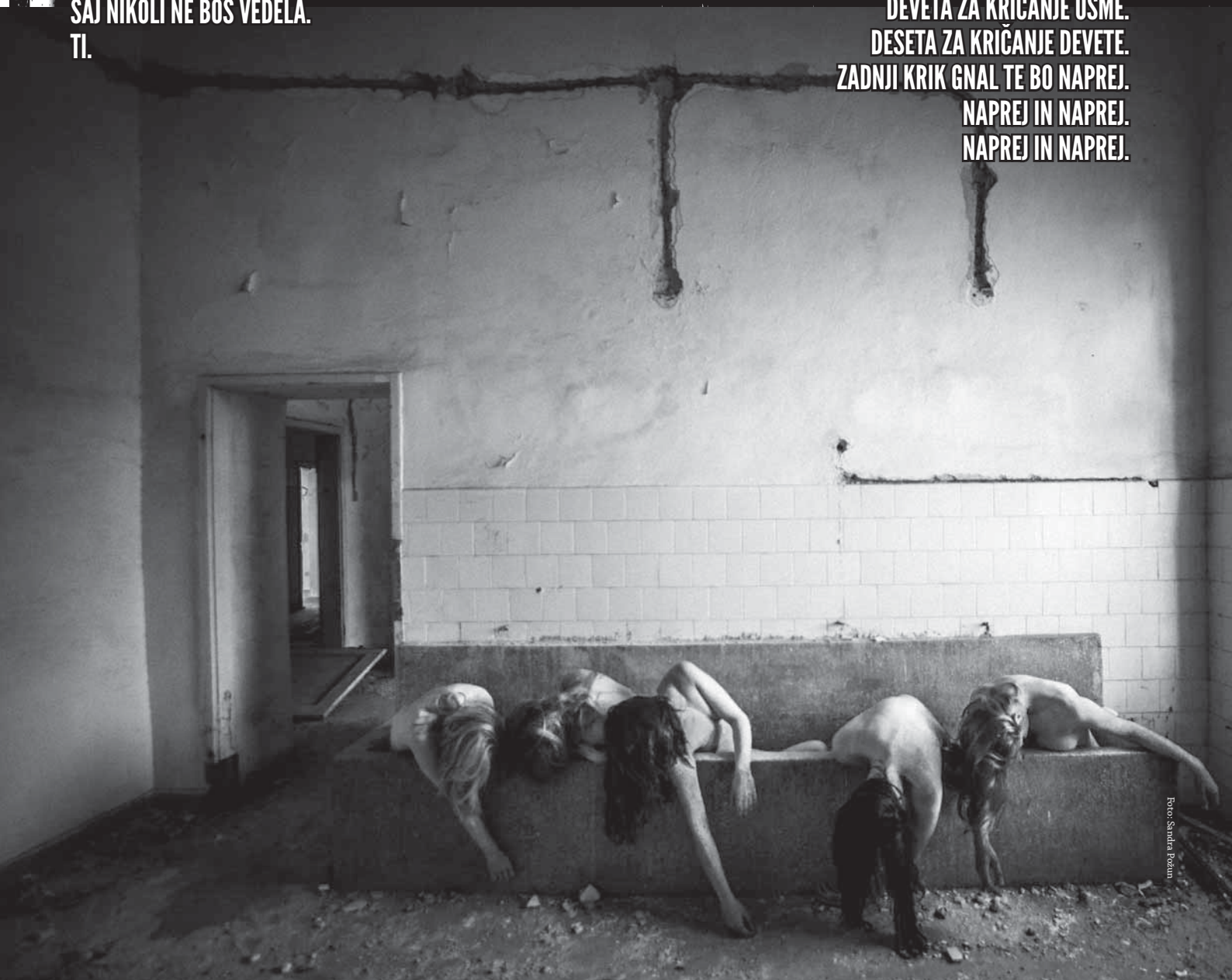
KRALJICA IN KRALJICA

TANJA SAN:

TI.
PET SEM JIH POLOŽILA.
PET.
TI.
DRUGA ZA DRUGO PET.
TI.
PRVA ZA DRUGO PET.
TI.
ČETRTO IN PETA STA PROSILI STENO, DA ME VPRAŠA, ČE MI JE VSEČ KLICAJ.
TI.
PRVA ZA DRUGO ŠEST.
SAJ NIKOLI NE BOŠ VEDELA.
TI.

ANASTASIA OM:

TVOJH PET.
ZLOŽENO POLOŽENO.
ENA ZA DRUGO PET.
TVOJH PET SLAVOSPEV.
PRVA IN DRUGA POZABLJENI.
TRETJA IN ČETRTO ŠE BRCATA.
PETA V GLAVI KRIČI.
ŠESTA ZA KRIČANJE PETE.
SEDMA ZA KRIČANJE ŠESTE.
OSMA ZA KRIČANJE SEDME.
MOLEDOVANJE V STENI.
DEVETA ZA KRIČANJE OSME.
DESETA ZA KRIČANJE DEVETE.
ZADNJI KRIK GNAL TE BO NAPREJ.
NAPREJ IN NAPREJ.
NAPREJ IN NAPREJ.

Kraljevi recenzor:

GLASBA: U.Z.O. (UHO ZA OKO)

U.Z.O. je eksperimentalna glasbena zasedba, ki se žanrsko opredeljuje kot anubiswave, saj je po svojem izvoru tako mračna, da se sklicuje kar na boga smrti iz staroegipčanske mitologije. Igrajo mešanico žanrov, še najbolj pa bi se lahko oprli na *darkwave*, pank, eksperimentalni rock, občasno pa tudi na *industrial* in v sodobnih časih celo surovi metal. Gre za mračne čase lokalne družbe, ki so jih ustanovni člani začutili na lastni koži kot osebno krizo. Same okoliščine nastanka zasedbe so v svojem jedru groteskne.

Prvi dvojni album je nastal v EBM-erskem in *spoken word* vzdušju vokala in sintetizatorja ter se vsebinsko oziral predvsem na posameznika, gradnika sodobne družbe, in njegovo samorefleksijo. Je samonaslovljen in še ni bil nikoli uradno izdan, razen prek zasedbinega bandcampa, obstaja pa nekaj DIY (naredi sam) fizičnih kopij, ki si jih lasti le peščica naključnih srečnejšev (kako kapitalistično).

U.Z.O. odločno zavračamo splošno sprejete norme in se poslužujemo svobodne izbire z namenom vzpodbuditi tudi druge k uporabi. Kot somišljeniki eksistencialne revolucije pozivamo k poustvarjanju vzorca izvirnega človeškega stanja, kar je nujno potrebno za premik družbe iz neprimerno nastale godlje. Za gradnjo novega doma z novimi družbenimi vrednotami, po meri spremembe potrebnih posameznikov. Podtalna kulturno-umetniška scena v centru Slovenije terja svoj prostor, dostojanstvo in organizacijska sredstva, zato moč ljudem in ne vladi. Človeštvo je zabredlo v hudo krizo – družba se je premaknila v napačno smer. Za lociranje prave poti je treba obnoviti stanje pred problemom, vzravnati teren, »poteptati kup dreka«. Ko je to storjeno, nastane prostor za gradnjo novih družbenih vrednot. Vzpodbujamo osebno odločitev posameznika in svobodno voljo. Ljudje se moramo

Foto: arhiv U.Z.O.

povezovati. Zgodi se, da v določenem trenutku v ogledalu ne vidimo več sebe samega, temveč celotno družbo ali celo drugo osebo. Tak zasuk nas preseneti v videospotu skladbe *Mirror*, ki opozarja na propad vrednot in odnosa sodobne družbe, položaj žensk na družinski ravni v še vedno prepogosto patriarhalnem sistemu, obravnava spolno nasilje, pa tudi brezbriznost vase zagledane generacije nečuječih napudranih riti tega sistema. Več naše glasbe lahko poiščete na YouTubu.

Ukvarjamo se z v neskončnost ponavljajočimi se zgodbami, ki so kakor družbeni vzorci v vseh stoletjih obstoja, nebstveno spremenjeni. Neodgovornost je tista, ki trenutno vzpostavlja življenjski slog naše družbe. Kot posamezniki bi lahko sprejeli dolžnost komunikacije ter se postavili v polemičen odnos do lastne dobe. Na svoja pleča bi sprejeli odgovornost in počeli nasprotno od ustaljenih pričakovanj.¹

Nika En

¹ Pri filozofskih razglabljanjih sem se opirala na Eksistencialno revolucijo Petra Ravbarja.

ŠPIL V PLACU – DAN D, NOVO MESTO

Stran od medijskega pompa je skupina Dan D 26. januarja še zadnjič v sklopu nastopov v svojem »špil placu« v Novem mestu prostor zapolnila do zadnjega kotička.

V skoraj dvournem nastopu so zaigrali vse nove komade, izdane na CD-ju *Milo za drago* (btw posrečena embalaža), ki ga bodo širšemu občinstvu predstavili letošnjega maja v Križankah. Prijetno gostoljubje ob vstopu v prostor sta napovedovala manjši kres ter dobrodošlica za šankom po individualnem okusu, v koncert pa sta nas zapeljala dva predvajana videospota. S serijo koncertov med aprilom 2017 in januarjem 2019 se je bend neposredno srečeval s svojo publiko in iz prve roke dobil odziv na svoje glasbeno ustvarjanje. Oktobra so namreč izdali svoj sedmi album z naslovom *Milo za drago*, USB-ključek pa je z glasbo zapakiran v trdo milo.

Seveda je bolj kot videz pomembna vsebina albuma, ki združuje povsem nov izpiljen in dopadljiv zvok skupine. Glasba je celo leto nastajala v živo pred publiko v njihovem *placu* za vaje, kamor je v osmih mesecih z vseh koncev Slovenije prišlo približno 1000 obiskovalcev. Vključuje veliko eksperimentiranja in raznovrstnih zvokov ter glasbil. »Cela plošča išče sogovornike, nekoga, ki bi prisluhnili, pa ne na prvo žogo. Se z nami pogovarjal, se usedel in špil kavico z nami,« je strnil opis plošče pevec skupine Tomislav Jovanović - Tokac.

Foto: Staša Pust

Za koncertiranje v domačem, sproščenem ambientu so se odločili z namenom iskanja stika s poslušalci. Njihov plac so v več kot dveh letih obiskali tako bližnji sorodniki in znanci članov skupine kot ostali feni. »Mi smo ves čas v laboratoriju in raziskujemo. Iščemo komunikacijo, kar je danes najtežje. Ne serviramo tega, kar ljudje hočejo, temveč sebe, ki bi radi komunicirali s svetom. Od DNK smo po mojem mnenju glasbeno napredovali,« je po koncu koncerta dejal Tokac. Zdaj velja vse to preveriti še v živo na koncertu. Se vidimo?

MG & Staša Pust

IVANOV: SNG DRAMA LJUBLJANA, 14. 1.

Predhodnik sodobne dramatike A. P. Čehov je pri svojih 27 letih spisal dramo Ivanov, ki jo je ves čas predeloval, saj je menda ohranjenih kar sedem verzij. Drama je napisana v štirih dejanjih. Na oder jo je postavil vsem znani režiser Aleksandar Popovski. Duhovita drama z mnogimi komičnimi prizori in glasbenimi vložki (izvrstno petje Uroša Fürsta in Polone Juh).

Predstavo popestrijo manjše odlične vloge, za kar bi osebno pohvalila predvsem Marušo Majer, Sašo Pavček in Vanjo Plut. Med glavnimi igralci pa je vsaj meni osebno najbolj izstopal Gregor Baković (grof Šabelski).

Igra se dogaja v manjšem kraju v Rusiji.

Ivanov je depresiven, sam sebe se sramuje, obtožuje, je naveličan. Žene, ki je zbolela za jetiko, ne ljubi več (Polona Juh), preostane ji komajda še nekaj življenja. Ta ga zaloti tudi s Sašo (hči Lebedevih – Mia Skrbina), ki si vzame za nalogo, da se omoži z njim. Ivanov nobenemu ne laže, ni pokvarjen, le pred vsemi se mora ves čas braniti, povrh je povsem brez denarja in mora ves čas poslušati zdravnikove opazke – ta se ves čas trka po prsih s svojo poštenostjo (Lvov – Timon Šturbej). Ivanovu vedno bolj pojenjujejo moči, pokvarjena, svetohlinska družba mu ne ustreza, nekaj pogumen, vesel, podjeten je sedaj izčrpan, česar se zaveda in nima več načrtov s to zaostalo družbo.

Foto: Peter Uhan, SNG Drama

Povsod ga obrekujejo, zdi se mu, da je nerazumljen in tudi da še sam sebe ne razume.

Predstava bi v nekaterih vlogah po mojem mnenju terjala malo več žara, strasti, drugače pa je v celoti dobra. *REPETATUR!* SNG Drami Ljubljana se iskreno zahvaljujem za podarjeni vstopnici.

Barbara Jozelj

023
KRALJI
ULICE

ZELENA KNJIGA (GREEN BOOK), KINODVOR

Zelena knjiga je priročnik, s katerim so si Afroameričani v bumu segregacije olajšali potovanje (zlasti po nenaklonjenem globokem jugu), saj vsebuje za temnopolte potnike uporabne namige o prijaznih (naklonjenih) hotelih, restavracijah in kotičkih, kjer so v času potovanja dobrodošli. Film s tem naslovom, ki je med drugim tudi kandidat za letošnje oskarje, je posnet po resničnih dogodkih in opisuje trk dveh svetov. Tony Vallelunga – Goflija iz Bronxa, sin italijanskih priseljencev, poročen oče dveh otrok, se preživlja z delom v nočnih lokalih. Njegov svet je štirikoten, zagatne situacije pa rešuje bodisi z nakladanjem bodisi s pestmi, kajpada poseduje vprašljive manire. Doktor Don Shirley, visoko izobražen in uveljavljen vrhunski pianist, po drugi strani prisega na to, da je dostojanstvo tisto, ki naj ga človek ohrani, če se je že primoran odreči vsemu drugemu. Zares ne pripada ne svetu temnopoltnih ne svetu belcev, v katerem se pretežno giblje. Svoje moči združita na dvomesečni turneji, ki jo pianist s svojim triom sklene izpeljati po jugu. Tony namreč po izgubi službe postane njegov voznik. Na poti se srečujeta z rasnimi predsodki, raznovrstnimi ovirami, preizkušnjami in šoki,

Foto: arhiv Kinodvora

predvsem pa se vzajemno učita in nadgrajujeta svoje svetove. Film je pospremljen s humorjem in izvrstno igro obeh glavnih igralcev (Viggo Mortensen in Mahershala Ali) ter vsekakor vreden ogleda.

MG

TA VESELI DAN ALI MATIČEK SE ŽENI: SNG DRAMA LJUBLJANA, 22. 1.

Linhartova veseloigra iz leta 1784 je nedvomno še danes aktualna, kakovostna in komična. Tedanje razmere so v današnjem času le malo drugačne. Gospoda in hlapci, Kranjci in Slovenci, tajkuni in navadni ljudje, politiki, oblast, ostalo prebivalstvo. Pravica je za gospodo, ne za siromake, pravi Matiček v igri.

Janusz Kica je premišljeno režiral razsvetljensko delo, kar se tiče scenografije. Zelo dobra igra vseh po vrsti – liki so dobro zaigrani in izoblikovani, osebno bi najbolj pohvalila Bojana Emeršiča (Budalo).

Ja, ženske so kot kače, pravi Matiček ...

svobodne so, lahko izbirajo, spletkarijo. Matiček (Gregor Baković) in njegova izbranka Nežka (Nina Ivanišin) načrtujeta poroko, vse se zgodi v enem dnevu, a se vse zgodi drugače, kot je mišljeno, saj imajo prste vmes ženske. Smejemo se lahko tudi samim sebi. Baronica (Polona Juh) in Nežka naredita načrt. Le kaj se izcimi? Baron Naletel na koncu izpade kot osel, baronica mu že tretjič oprusti, bistri, pametni Matiček in Nežka pa mu na koncu tudi odpustita. Režiserju in igralcem pa ni kaj odpustiti. Super so! SNG Drami Ljubljana pa sporočam, da so izjemni, saj so nam vedno brez

Foto: Peter Uhan

komPLICIRANJA pripravljeni podariti vstopnice.

Barbara Jozelj

NAGRADNA IGRA: ZGODBA ZA KNJIGO

Čeprav je praksa, da v sodelovanju z različnimi knjigarnami podarjamo recenzirano knjigo, bomo tokrat podarili kar recenzorjev rabljeni izvod, saj novega izvoda knjige v slovenskem jeziku ni ravno lahko dobiti. Morda pa bo tokrat – glede na tematiko – rabljeni izvod prišel še bolj do izraza. Če želite sodelovati v nagradnem žrebanju, nam do konca tega

meseca pošljite avtorsko kratko zgodbo dolžine med 3500 in 6300 znaki s presledki ali spremljajte naš Facebook profil. Uredništvo bo najboljšo zgodbo objavilo v našem časopisu. Tokratno knjigo *Srečno potepuh*, avtorja Williama Kennedyja, vam podarja Taubi. Ni kaj reči, hvala Taubi.

KNJIGA: SREČNO POTEPUH – WILLIAM KENNEDY

Kje naj začnem? Potepuh? Brezdomec? Klošar? Mar nimajo vse te tri besede istega pomena? Vendar, vrnimo se h knjigi ...

Francis je dolga leta blodil po vsej Ameriki in se potem vrnil v svoj rodni Albany. Ja in? Da bi zaživel kar se da pošteno, je delal na pokopališču, na oddelku za zbiranje odpadkov. Ja pa kaj, bo rekel kdo od vas. Pa se zavedate, kako težko se je vrniti v normalno življenje? Nato se speča z neko Helen. To me rahlo spominja na film *Barfly*. Pa vožnje z živinskimi vagoni, kar te zopet pripelje do filma z Leejem Marvinom, ki se kot potepuh vozi s taistimi vagoni. In na Orsona Wellsa: *War of the Worlds*, ki ga omenja tudi Kennedy

v knjigi. Skratka, skladovnica znanih zadev. Isto kot dogodki iz potepuškega življenja – kot skladovnica drv. Večkrat sem videl samega sebe v njih, a najbolj pomembno je, da sem obenem zopet videl knjigo, ki jo je napisala Sally Trench: Pokopljite me v mojih škornjih. Vrnimo se zopet na dramaturško plat knjige. Verjamem, da bo za nekoga pretežka in za drugega zanimiva. Mene je tako potegnila vase, da sem jo v dveh dneh prebral, pa če bi vam jo zdaj opisoval do obisti, bi bila ta revija prekratka. Zato, preberite si jo.

Taubi

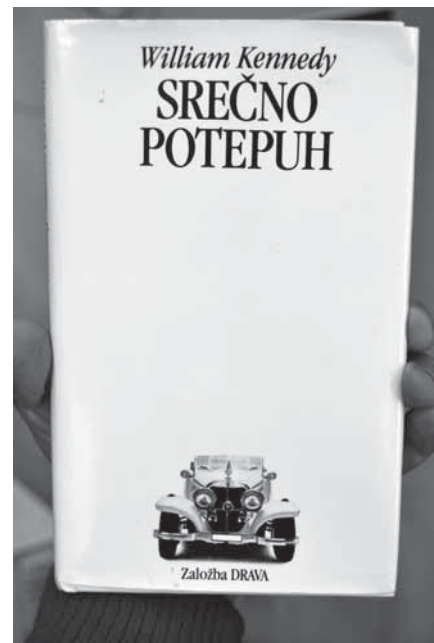

Foto: JN

BOMBIX LORY IN JIMMY BARKA EXPERIENCE, KLUB CANKARJEVEGA DOMA, 29. 1.

Koncert je odprla predskupina Bombix Lory (artpop/triphop duo), ki je udeležence mirno odpeljala v plesni večer. Zvezde večera – trio Jimmy Barka Experience – so kot vedno očarali s svojim živim nastopom. Pred koncertom sem se tedne ogrevala poslušajoč novo ploščo *Stolen Boats*, ampak moram priznati, da je ta v živo nekaj popolnoma drugega ter vedno znova navdušujočega.

Borka in Bakto na gramofonih, virtuoz Marjan Stanić na bobnih in tolkalih ... ali je zasedba sploh lahko boljša? Koncert je bil nepredvidljiv in z mnogimi presenečenji: kolaž funka, afra, balkanskih izrazov in rocka. Predvidevam, da so bili ljudje zaradi »kulturnega« prostora nekoliko bolj zadržani kot denimo na Metelkovi, vendar se je publika vseeno razplesala in sprostila. Jaz sem se vsekakor.

Hvala klubu Cankarjevega doma za podarjene vstopnice.

IB

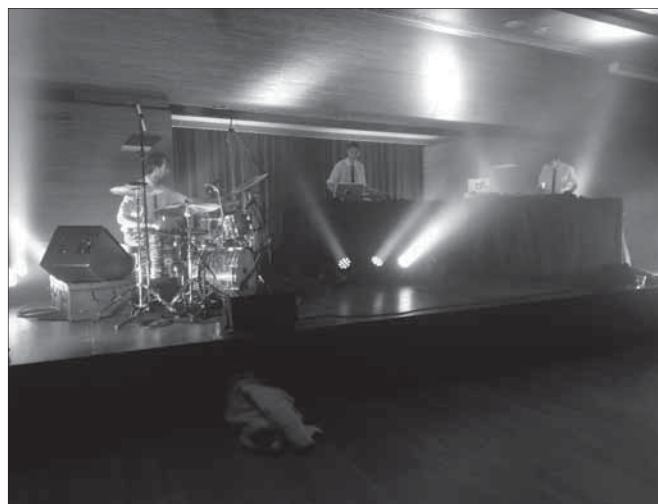

Foto: IB

PRODANA NEVESTA, SNG OPERA IN BALET LJUBLJANA, 1. 2.

Predstava je imela tri dejanja. Občudovala sem pevce_ke in baletnike_ce, ki so plesali čudoviti narodni ples. Sodelovalo je tudi nekaj otrok. Sama predstava se je odvijala v slovenskem jeziku. Iskreno bi se zahvalila SNG Opera in balet Ljubljana

ter Društvu Kralji Ulice, ki so omogočili ogled predstave naši ženski skupini.

Iva Tisa

Izza rešetak:

REZERVAT – DNEVNIK OBSOJENCA 0-118/2015

Ta dnevnik je resnična zgodba življenja v ZKPZ Ljubljana, Povšetova ul. 5. Pisati sem ga začel 26. 4. 2015. Naj vam bo v veselje brati ga in naj vam nekaj da, kaj koristnega. Glede na to, da se najde v njem tudi kaj nepojasnjene, čudnega, nedorečenega, naj vas ne bo sram. Vprašajte. Moj elektronski naslov vam je vedno na razpolago: taubi66@gmail.com.

PONEDELJEK, 27. 4.

Praznik. Ja in? Danes vam bom malo opisal ta naš apartma v sanatoriju. Velik je tam svojih 16 m² in v njem so dva pograda, ena solo lesena postelja, velika miza, štirje stoli in šest ozkih omar. V kotu pa 1,5 m × 1,5 m zazidan skret. No, da ne pozabim še na nas štiri kanarčke. Ni kaj, pravi luksuz. Komfort, ki nam ga celo tajkuni zavidajo.

Če primerjam to sceno s tisto pred dvajsetimi leti, je razlika kot dan in noč. Okna se lahko odprejo (vsi štirje kadimo), WC je zazidan do stropa in ima vrata, včasih je bila to le školjka z zaveso, vrata so prijetne rjave barve kot v stanovanju. Da pokličеш paznika, ti ni treba butati po vratih, ker je tam zvonec, in luč v sobi prižgeš in ugasneš sam, kadar želiš. Če ne moreš spati, greš preprosto na toaleta, ker ima ta svojo luč.

Vas mika? Raje ne. To je luksuz brez svobode. Ko sem se danes sprehajal po celici, sem se spomnil na film Metulj. Se spomnite, ko je bil Steve McQueen obsojen na samico? Tisto sceno, ko je hodil od zidu do zidu in štel korake? Prav tako sem se počutil tudi sam, le da sem naredil korak več. Ha! Večjo sobo imamo kot ta zvezdnik.

Zdaj za zaključek pa še malo o meni. Videti je, da se mi prebava izboljšuje. Zadnji mesec, ko sem čakal na vstop v sanatorij, sem imel v vsej depresiji tako drisko, da je kar teklo iz mene. Zdaj pa serjem kot človek. Sicer ne jem veliko. Že zunaj sem bolj malo (saj veste, da se pišem Golob, in tak imam očitno tudi želodec). Obrok pojem do polovice. Hrana pa ... solidna. Dobro, ni pršuta, jastoga, zobatca ... ampak to, kar dajo, je v redu. Zato ne pretiravajte z okusno hrano, kajti v slovenskih zaporih je za vsakega Slovenca opeka, da se bo lahko podpisal nanjo.

TOREK, 28. 4.

Pravijo, da življenje teče dalje, pa čeprav je tako kot najbolj smrdljiva gnojnica. Danes me je pedagog šokiral. Pokazal in razložil mi je mojo kazen. Po kmečko, saj sodnih hieroglifov in besedičenja očitno nisem razumel ali pa mi je prva kazen

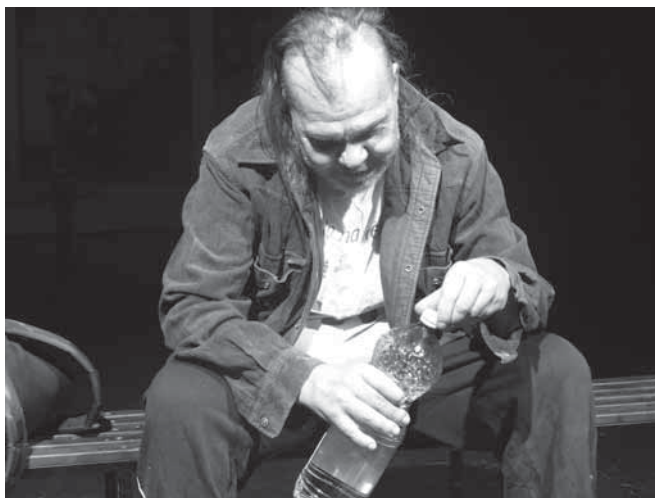

Foto: Rain-in-the-Face

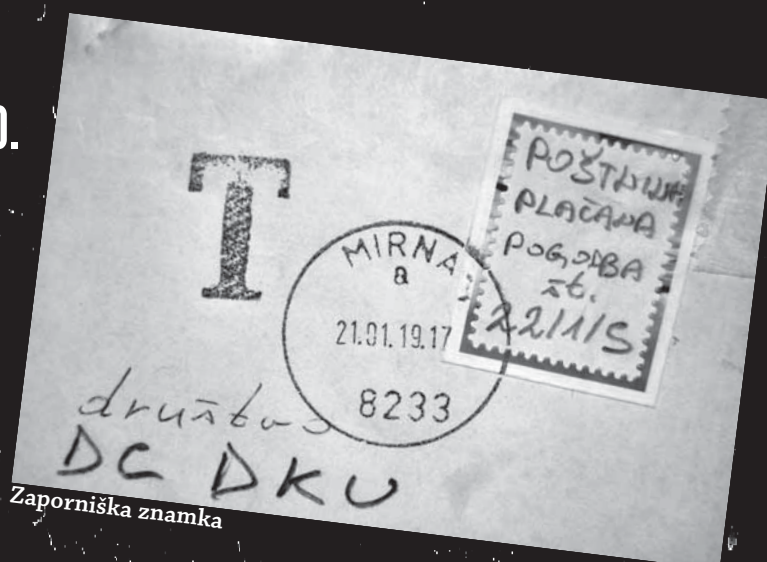
025
KRALJI
ULICE

zasenčila možgane. Torej ... sedaj sedim uradno dva meseca zaradi ukradenega sendviča in čakam še na deset mesecev zaradi preklica pogojne kazni od prej. Pizda! Če bi jaz bil oblast, bi vse tiste, ki bi radi delali v sodstvu, dal pred zaposlitvijo za mesec dni kot zapornike v zapor, pa da potem vidimo te ptičke, kako pojejo na sodišču. Kaj zdaj? Nič. Sprijazni se z usodo in pozabi na tisoč načinov, kako se ji izogniti. Nasvetov v celici je na milijone, v moji glavi pa golaž. Res ne vem, kaj bom. Pedagogu sem naročil, naj uredi čimprejšnjo pravnomočnost glede na pritožbo, ki sem jo spisal za višje sodišče. Res priznam, da sodne pošte niti bral nisem. Niti nisem odprl pisma, ampak sem ga le vrgel v smeti. Jebat ga! Po toči zvoniti je prepozno. Tudi poziva nisem celega prebral. Le prvi stavek, kdaj se moram zglasiti za rešetakmi. No, zdaj pa me spet začena dajati psiha (a za to sem sam kriv). Celica? Danes smo na svojih 16 m² dobili še enega obsojenca in tako nas je zdaj pet. Jebemu, da ni placa niti za zakašljat. Jaz večino dneva preživim s knjigo. Le za jesti vstanem in ko je treba kaj napisati. Takle mammo – doma pa staro mammo. Ampak nekaj vem ... marsikatero sranje sem že preživel, bom pa tudi to. Kadim kot obseden, in če dobim raka, bom tožil sodišče – saj vem, brez uspeha, ker oni so bogovi, jaz pa le posran hudič. Gremo naprej!

Taubi

VSAKA IZBIRA IMA SVOJO CENO.

SALE IZZA REŠETK #026

RAZVEDRILO

KRALJEVSKA ŠAHOVSKA UGANKA

Iz igre Laura Unuk – Anastasia Nazarova, Evropsko ekipno šahovsko prvenstvo, Varšava 2013.

Na vrsti je beli. Po štirih potezah črni preda igro.

Standardni algebrski šahovski zapis: pijon/kmet – brez oznake, S – skakač, L – lovec, T – trdnjava, D – dama, K – kralj, x – jemanje figure, + – šah, ++ – mat, O-O – mala rokada, O-O-O – velika rokada, = – remi/ponudba remija, e. p. – en passant (kmetovo jemanje mimogrede).

Pripravil: JN

REŠITEV JE OBJAVLJENA NA STRANI 30.

026
KRALJI
ULICE

	A	B	C	Č	D	E	F	G	H	I
1	X	X	X	X						X
2	X	X	X						X	X
3	X	X						X	X	X
4										
5	X	X	X					X	X	X
6						X	X	X	X	X
7	X						X	X	X	X

Sestavil: Robert Žerjav

UGANKA: Poiščite rešitev, ki se skriva v stolpcu D.

1. Slovensko žensko ime
2. Igra s kartami
3. Latinskoameriški ples
4. Brezobzirnost
5. Okusna riba
6. Mesto na slovenski obali
7. Sadež

SMS KOMENTARNICA: 030 323 128

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRILI SMS-KOMENTARNICO. V NEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 128. VABLJENI K SODELOVANJU!

25. 1. >> Prijetno sem presenečena nad prispevki. Čuti se, da so iskreni. Čeprav nisem več mlada, so se mi mestoma odprle oči.

1. 2. >> Danes sem pred Hoferjem v Kranju pri prijaznem prodajalcu kupila časopis. Časopis mi je všeč in še ga bom kupovala. Lep pozdrav. Nataša iz Kranja

2. 2. >> Pozdravljeni, prvič sem kupil revijo KU. Zelo mi je všeč. Moram pohvaliti vašega prodajalca #631, je zelo prijazen in nevsiljiv. Še bom kupoval pri njem. LP Ervin

4. 2. >> Pozdravljeni, danes mi je vaša prodajalka #743 (Slavica M.) polepšala dan. S toplim glasom mi je zaželela prijetno branje.

20. 2. >> Ko sem v Ljubljani, se vedno potrudim, da se ustavim v podhodu pri glavni železniški postaji in kupim Kralje. Prodajalec #341 je izjemno prijazen in rade volje malce poklepeta. V tem primeru, pa sem jaz tista, ki taktično pristopi z besedami »kako lep kuža«.

NAGRADNA KRIŽANKA

KAKO SE ŠPOPADAJO S SVOJO ZNANJSKO STISKO!

Pravilno izpolnjeno križanko pošljite do konca meseca na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana - in se potegujte za zabavne nagrade: knjigi Franja Franciča Meseno spoznanje, Novi svet - zbirka poezije in proze ter zgoščenko Ulične žvrgoljivosti Kraljev ulice. LAHKO DOBIM, PROSIM?

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne ugank, ki so: Jelka Lahajnar iz Kopra, Janez Košir iz Lukovice, Marinka Letič iz Ljubljane in Kristina Gal iz Podgrada.

ČESTITAN VAM ZA TAKO UDELEŽBO ČASOPIS IN DA NAS LJUBITE, KI PRODAJAMO SEZNANJAJO Z NJIHOVIM ZNANJEM. SPOŠTUEM TIH!!

GIACOMOV FOTO KOTIČEK,

PSIHIATRIČNA USTANOVA PALERMO

<http://www.giacomodoni.com>

Kakšno vlogo ima spomin? Spomin uči, seje, gradi. Uči nas, da se napake preteklosti ne smejo nikoli več ponoviti. Seje sporočila in upanja, nam ponuja del preteklosti, iz katere lahko črpamo informacije. Gradi odnose, dejanja in dejavnosti, da nadaljujemo s tem, kar smo se naučili iz preteklosti.

Soba

Foto: Giacomo Doni

Spalnica

Foto: Giacomo Doni

V psihiatrični ustanovi Palermo diham spomine. Danes muzejska zgradba, ki je stare azilne objekte rešila tako, da so postali simbol kulture, zgodovinska dediščina, ki obstaja, da nas uči, kako graditi prihodnost. Spomin na preteklost nas uči biti boljši ljudje.

Toaletni prostori

Foto: Giacomo Doni

Vrata

Foto: Giacomo Doni

Zaščita teh zgradb s prenašanjem sporočila, ki jih nosijo znotraj zidov, je pomembna stvar. Za tiste, ki so živeli tam. Za nas, ki smo jih videli propasti. Za naše otroke, ki jih ne smejo nikoli več doživeti.

Giacomo Doni

BREZPLAČNE PRIREDITVE – STRIPOVSKA KULTURA

ZADNJA PLAT: TINTIN – KOMIČNI STRIP ZA OTROKE ALI RASISTIČNI MANIFEST?

6. MARCA OB 20.00 V TRUBARJEVI HIŠI LITERATURE

V sklopu cikla Zadnja plat, v katerem spoznavamo stripe, ki so na voljo za izposajo v Mestni knjižnici Ljubljana, bomo tokrat odkrivali svet Tintina – glavnega junaka serije komičnih stripov za otroke izpod peresa belgijskega striparja Georgesa Remija - Hergéja. Stripovska serija, ki je začela izhajati v 30. letih 20. stoletja, močno odseva avtorjeve politične preference in menjavo ideologije. Z raziskovanjem Hergéjevega življenja bomo ugotavljali, ali je Tintin v Sovjetski zvezi in v Kongu v resnici

plod vsiljevanja superiornosti zahodne kulture ali nedolžen skok v tujino, kot so jo razumeli takrat, ko to še ni bilo pogosto.

12. MARCA V KINU ŠIŠKA (KOMUNA) 16.00–19.00, 57. LJUBLJANSKI BAZAR STRIPOV 20.00, BATMAN – ŽIVEČE PROTISLOVJE

Ob 80. obletnici Batmana se bomo zazrli v kreativno zgodovino tega sodobnega mita in se vprašali, če opazujemo nepregledno zmešnjavo nepovezanih vplivov ali čvrsto rdečo nit jasno razvitih filozofij. So njegovi nasilni podvigi konzervativne mokre sanje ali nam lahko

povedo kaj več o konceptih maščevanja, pravice in družine? Skozi ta vprašanja nas bo vodil Tilen Javornik, samooklicani stripar, ilustrator in netopirski entuziast.

POGOVOR O ANGAŽIRANEM STRIPU 14. MARCA OB 17.00 V MESTNI GALERIJI LJUBLJANA

Pogovor o angažiranem stripu ob retrospektivni razstavi Iztoka Sitarja. Sodelovali bodo: Izar Lunaček, stripovski avtor in filozof; Iztok Sitar, stripovski avtor in teoretik; Damijan Stepančič, stripovski avtor in ilustrator; in Sarival Sosič, kustos razstave. Pogovor bo vodila Pia Nikolič, stripovska raziskovalka in kritičarka.

LUDSKA KUHNA, GOBOVA RIŽOTA ALA LOLA

Potrebujete: riž, gobe (jurčke), 0,5 kg čebule, nekaj česna, vrečko gobove juhe, začimbe: vegeta, sol, poper, paprika, olje. Najprej operete gobe, jih zrežete na drobne kose in jih daste deloma skuhat v več vode z vegeto. Po nekaj časa kuhanja vmešate vrečko gobove juhe, odvisno kakšno količino kuhate, za koliko oseb, lahko celo ali približno polovico. Po 10 minutah kuhanja gobe precedite in v isto vodo daste opran riž, po

potrebi premešate in dolivate vodo. Medtem prepražite nekaj čebule, dodate olje, ko porumeni, še odcejene gobe in prepražite do konca. Solite, daste vegeto, papriko oz. poper in vse skupaj primešate h kuhanemu rižu. Pa dober tek.

Lola

NUDIMO:

POSREDOVALNICA RABLJENIH PREDMETOV,
STARA ROBA – NOVA RABA, POLJANSKA C. 14, LJUBLJANA.

- KOMBI PREVOZE, SELITVE, DOSTAVE, KOSOVNI ODVOZ, PRAZNIJENJE STANOVANJ, DEMONTAŽA IN MONTAŽA POHIŠTVA, BELJENJE ...
- ČIŠČENJE STANOVANJ, POSLOVNIH PROSTOROV, PO DOGOVORU.

PRESELIMO VAS

STARA NOVA
ROBA
A

POKLIČITE 030323128 (DELAVNIKI 08.00-16.00) WWW.ROBARABA.SI

OGLASNA DESKA

Skočite v PRP trgovinico na Poljansko cesto 14 ali v butik in skladišče v Studenec 41. Tam našli boste lončke za rože, okraske, knjige, slike, igrače, umetnine in starine. Ni, da ni, ker mi kupimo vse, kar je zastoj, in podarimo po simbolični ceni. Lahko nam tudi kaj donirate. Pogledajte pa si tudi našo ponudbo storitev čiščenja, selitev, likanja, vrtnarjenja itd. Več na www.robaraba.si.

Izšel je drugi slovenski prevod knjige Willa Halla z naslovom Vodnik za opuščanje uporabe psihotričnih zdravil v skladu z načeli zmanjševanje škode. Zainteresirani jo lahko kupite po ceni 3 € na sedežu društva Pražakova 6 v Ljubljani, ali jo naročite po ceni 5 € po pošti.

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Društva Kralji ulice se za donacije v mesecu decembru zahvaljuje:

- pekarni OSEM,
 - slaščičarni ZVEZDA,
 - trgovini SPAR,
 - B.I.C. Ljubljana, oddelek SUAŠ (kuhinja) za pekovske izdelke,
 - društvu LAJKA za donacijo hrane za pse in mačke,
 - ACH Volley Ljubljana za podarjene vstopnice in
 - vsem dobrim ljudem za donacije oblačil, obutve in hrane.
- Se priporočamo za naprej.

Podari knjigo in jo prinesi na Kralje. Tel.: 059 022 503.

Nudim inštrukcije kitare, angleščine in nizozemščine (native speaker). Piet: 069 637 533.

Uspešno poučujem angleški jezik. Gregor: 051 732 740

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsak četrtek 15.00–16.00 v Športni center Triglav za Bežigradom (balon) na nogometno urico. Vsi dobrodošli!

Kidam sneg v Ljubljani. Tel.: 069 954 655 ali 051 846 810.

Urejanje vrtov in okolice ter nega palm in oljk. Tel.: 069 954 655 ali 051 846 810.

029
KRALJI
ULICE

Delovanje našega društva lahko podprete tudi tako, da nam namenite 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo država odmeri za preteklo leto. To storite s spodnjim obrazcem, ki ga izpolnite in

pošljete na pristojni urad FURS (v Ljubljani je naslov: Davčna ulica 1, 1000 Ljubljana). Hvala!

PODATKI O DAVCNEM ZAVEZANCU:

(ime in priimek davčnega zavezanca)

(podatki o bivališču: naselje, ulica, hišna številka)

(poštna številka, ime pošte)

(davčna številka)

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

(pristojni finančni urad)

VOLIVEC JE ČLOVEK, KI SI JE NESREČE KRIV SAM.

JURIJ KUNAVER

ZAHTEVA za namenitev dela dohodnine za donacije

Ime oziroma naziv upravičenca	Davčna številka upravičenca								Odstotek (%)
Društvo za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice	2	3	9	5	6	0	4	6	0,5

V/Na _____, dne _____

_____ podpis zavezanca/ke

 BAN										PRIJETEN, ZADOVOLJEN OBČUTEK, NPR. PRI JEDI		USLUŽBE- NEC, KI DELA IZRAČUNE	TEHNIČNA NAPRAVA, KI DELUJE SAMO- STOJNO	KRAJŠA OBLIKA ZAJMKA KATERI	REDKEJŠE MOŠKO IME (IZ: JANE)	HUZARSKO VOJAŠKO POKRIVALO
FIGURA PRI ŠAHU																
GMOTA SNOVI, KI SE VALI PO POBOČJU, PLAZ																
NIZEK ŽENSKI GLAS					EDVARD KOCBEK FILM AKIRA KUROSAVE											
ZUNANJI DEL DREVES- NEGA DEBLA																
ZAČETNIK SLOVEN- SKEGA ALPINIZMA (HENRIK)						SVETLEČA MORSKA RIBA (DVE BESEDI)	GLAVNO MESTO GANE									
SESTAVIL JOŽE PETELIN		SLAVNI IT. TENORIST (MARIO) MESTO V ITALIJI														
žuželka z dolгими nogami; tudi atletinja v eni od štirih disciplin		plazilec, ki spre- minja barvo kože	igralka na manjše pihalo	svetišče boginje atene na akropoli	ORANJE	IME IGRALCA MARVINA	TELESNO SKLADNO RAZVITI MOŠKI	POLOŽAJ PRI ŠAHU				LOJZE KOS DOPIS, OKROŽNICA				
ALKALOID V VOLČJI ČEŠNJI											NEKDANJI RUSKI MONARH					
IGRALEC V MESTNEM ZABAVIŠČU											IME IGRALKE RINE					
RIMSKI BOG LJUBEZNI					PEVKA FITZGERALD IGRALKA EKBERG					VARNOŠTNI SVET	RADIJ ZAČETEK DIRKE			PREKOP		
NEKDANJI PREDSEDNIK DRŽAVE MALI (MODIBO)						EMIL JANNINGS		NADOMESTI- TEV IGRALCA V PREDSTAVI KMEČKA ORODJA								
DANSKI OTOK (IZ ČRK: SELAN)						RAZPORDI- TEV NITI V BLAGU KONJSKI TEK										
KINEMATO- GRAF NA PROSTEM (DVE BESEDI)										STRIPOVSKI JUNAK FORD TONE NOVAK						
FRANČOSKA LAHKO- ŽIVKA							ZABAVNA UMETNOST, POPEVKAR- STVO ITD.									
SLADAK JUŽNI SADEŽ ZNAČILNE OBLIKE							POGOSTO IME HOTELOV IN ZABAVIŠČ									

Sestavil: Jože Petelin

Ime in priimek: _____

Naslov: _____

Rešitev šahovske uganke:

1: Sf5+, Ke8; 2: Td6, Dxd6; 3: Sxd6+, Ke7; 4: Sf5+
(črni preda igro).

Uganka:

Samsung.

NAGRADNA KRIŽANKA

Pravilno izpolnjeno križanko pošljite do konca meseca na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana - in se potegujte za zabavne nagrade: knjigi Franja Frančiča Meseno spoznanje, Novi svet – zbirka poezije in proze ter zgoščenko Ulične žvrgoljivosti Kraljev ulice.

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne uganke, ki so: Maja Lončina iz Kopra ter Boris Honzak, Blažka Kotar in Toljen Grafenauer iz Ljubljane.

SEZONŠKE SPREMEMBE

BY:
PETER
POLANSKI
'19

KAJ MI BOJO...

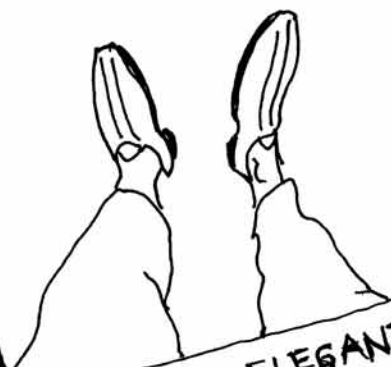
PANKERSKO → METALSKI
ZGLANCANI
BULERJI? (ZA
160€)

... VESOLJSKO PLASTIČNE
SUPERGE (KO DA SMO
ŠE VEDNO V 90ih).....

... NEKE KVAZI TALIJANSKE
ŠMEKERSKE
PATIKE ...

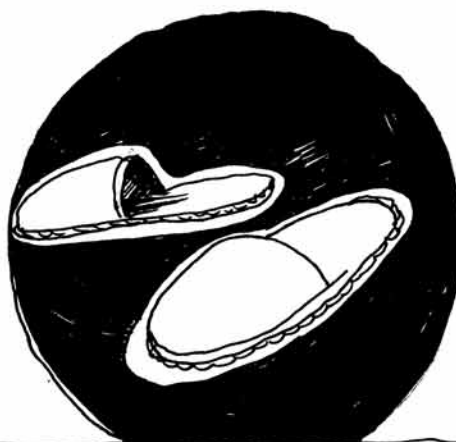
"ŠPORTNO - ELEGANTNE"
"NIČEMER - PODOBNE"
FOTROVSKE ŠOLNE...

NEO-HULIGANSKE ADIDASKE
(KO DA GLEAM
FUZBAL)...

NEKE ZGLANCANE PETAČE
(S KERIMI NITI PO ŠTENGAH
NE MOREŠ)...

ČE PA RABIM SAM
ENE NORMALNE
COPATE?

Št. 154

**MAREC
2019**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

KRALJI TULICE

MASKE, KI JIH NOSIMO